ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

★ ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ★

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1986 ● ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1985 ● ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5 ● ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

◊ ΠΑΛΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι Καλαρρύτες σήμερα έχουν πρόβλημα; Ερώτημα με σύγχρονη έκφραση και πανάρχαιο νόημα. Η απάντηση είναι αρνητική. Όχι, δηλαδή δεν έχουν πρόβλημα αλλά προβλήματα, επείγοντα, οριακά και επιτακτικά. Με διαφορετική διατύπωση έχουν πολλές αδήριτες ανάγκες επιβιώσεως και ηγετικής πολιτιστικής πορείας.

Απογοητεύει και λυπεί βαθύτατα η ειλικρινής δια πίστωση, ότι τα θέματα του χωριού μας παραμένουν αδρανή και άλυτα με δυσοίωνες προβλέψεις. Ακόμη δεν υπάρχει καμιά σοβαρή ελπίδα στο μέλλον να εντοπισθούν, με λογική, φρόνηση και φαντασία, τα προβλήματα των Καλαρρυτών να ιεραρχηθούν, να αναζητηθούν μέσα αποτελεσματικής ανδή να μπει «το νερό στ' τιμετωπίσεώς τους, δηλααυλάκι» όπως σωστά παρατηρεί ο πονεμένος λαός μας.

Εύλογα ανακύπτουν τα ερωτήματα: α) Δεν υπάρχει Κοινότητα; Υπάρχει και οι άνθρωποι κάνουν ότι βλέπουν και ότι μπορούν. Βλέπουν ελάχιστα και μπορούν σκιώδη.

β) Δεν υπάρχουν τρεις Σύλλογοι (Ιωαννίνων, Αθηνών, Λάρισας) γνωστοί για την πολιτιστική τους δραστηριότητα στην Ελλάδα και την Ευρώπη; Υπάρχουν, αλλά στα θέματα του χωριού σχεδόν έχουν μια θέση διακριτικού συγγενούς.

γ) Δεν υπάρχουν Καλαρρυτιώτες στο χωριό και έξω απ' αυτό; Υπάρχουν οι ντόπιοι, οι γηγενείς, που είναι το ηρωικό στοιχείο του χωριού και έξω απ' το χωριό Καλαρρυτιώτες του Ελλαδικού και του παγκόσμιου χώρου, δυναμικοί με προκοπές και βιός. Αριθμούν πάνω από έξι χιλιάδες Καλαρρυτιώτες της διασποράς και είναι ένα ανεκμετάλευτο ζωντανό κεφάλαιο μέχρι σήμερα.

Τότε τι λείπει; Θα απαντήσουμε πιο κάτω. Τώρα θα τονίσουμε υπεύθυνα ότι οι Καλαρρύτες είναι «δύναμις» πολύπλευρη με έντονη πολιτιστική παρουσία στο παρελθόν. Έχουν προβλήματα και διαθέτουν ανεκμετάλευτες υγιείς και δυναμικές προ'υποθέσεις για να δώσουν άριστες εφαρμόσιμες λύσεις αυτή την ώρα.

Πολλές νύξεις κάναμε για τα προβλήματα και δεν θίξαμε το πρόβλημα.

Αυτή την ώρα το πρόβλημα του χωριού μας είναι η οικειοθελής επιστράτευση όλων των Καλαρρυτιωτών, όπου γης. Σύνθημά μας: ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ Όλοι μαζί Κοινότητα Σύλλογοι, προσωπικότητες του επιστημονικού και επιχειρηματικού κόσμου τεχνίτες, εργάτες, βοσκοί, άντρες, γυναίκες, οι πάντες καλούμαστε για να αναστήσουμε το χωριό όχι με λόγια αλλά στην πράξη.

Είναι καιρός να οργανωθεί προσυνέδριο όλων των ανωτέρω δυνάμεων του χωριού για να οργανώσει επίσημο Πανκαλαρρυτιωτικο Συνέδριο στα Γιάννινα (προς το παρόν) με αντιπροσώπους από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Εκεί θα αναπτυχθούν από ειδήμονες κατά κλάδους, οι θέσεις και θα ληφθούν οι αποφασιστικές λύσεις για άμεση πραγμάτωση.

Η πρόταση μας δεν είναι αίολη, αλλ' επιτακτική και εφαρμόσιμη.

Απαιτεί: Πάθος για τους Καλαρρύτες, υπευθυνότητα, σοβαρότητα, κόπους και μόχθους και μπορεί να πραγματοποιηθεί σε υποδειγματικό επίπεδο. Την ευθύνη για την όλη οργάνωση την αναλαμβάνουμε εμείς: Ο πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών Ιωαννίνων «Η ΠΙΝΔΟΣ».

Φτάνουν οι προχειρότητες, που έχουν στόχο το σήμερα και δεν βλέπουν ούτε κάν υποπτεύονται το αύριο για τον τόπο, δηλαδή για μας και τα παιδιά μας. Η απειρία, οι ανεπαρκείς αυτοσχεδιασμοί, η σπασμοδικότητα δεν μπορούν να λύσουν προβλήματα, μόνο τα ψευτομπαλώνουν. Τα λιμνάζοντα ύδατα πρέπει να ταραχθούν το ταχύτερο. Η σημερινή κατάσταση δεν πρέπει να γίνει καθεστώς. Η δυσλειτουργία πρέπει να γνωρίσει το τέλος της, φτάνει ως εδώ. Απ' εδώ και πέρα πρέπει να πνεύσει δυναμικός, προγραμματισμένος δημιουργικός άνεμος για το χωριό μας.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

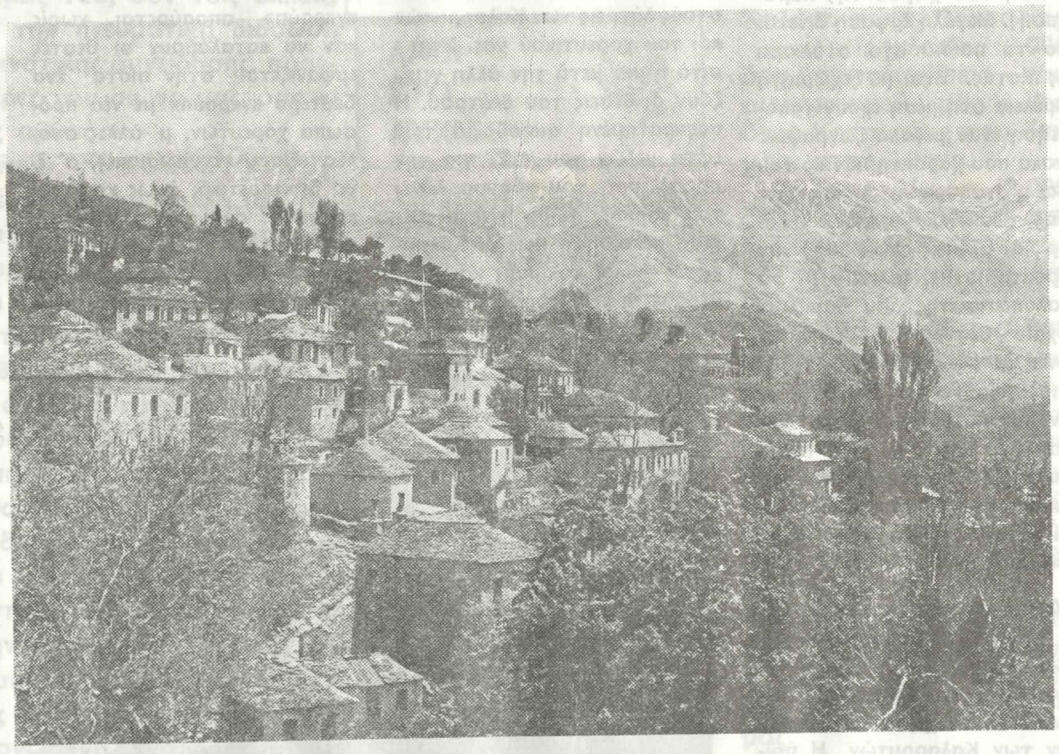

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ

(Φωτογραφικό αρχείο Άγγελου Καλογερίδη)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Ο καημός, η πρω'ί'νή δροσιά και το κέφι κάνουν σύντομη τη διαδρομή του ανήφορου για το ψήλωμα της Παναγίας από τους Καλαρρύτες.

Αύγουστος μήνας. Όνειρο ο καιρός, όλα θυμίζουν άνοιξη στο κατακαλόκαιρο. Και τα κοπάδια ακόμη τα χάνεις για τη δροσιά, όλο ανηφορίζουν στη βοσκή!

Τα κουδουνίσματα, τα βελάσματα, οι φωνές των ξωμάχων στο Σελίστι το πρω'ί'νό ομορφαίνουν τον τόπο. Οι ξωμάχοι με έγνοιες καλημερίζουν καλόκαρδα και απλά. Οι πίκρες αρχίζουν απ' το πρω'ί' και τελειώνουν στο όνειρο, αν τελειώσουν!

Στο ξωκκλήσι της Παναγιάς νωρίς το πρω'ί' ένα διαφορετικό αγέρι, κρύο και τσουχτερό. Είναι τα χαιρετίσματα απ' τον Μπάρο, την Κακαρδίτσα και τον Πρέσσο. Οι γκριζογάλανοι βράχοι της οροσειράς της Πίνδου μας έχουν έντονο δωρικό ύφος και με την τραχειά τους όψη μας δυναμώνουν.

Αρυτίδωτος ο καταγάλανος ουρανός σκορπίζει ελπίδες και μας φέρνει στο νού υγιες, ευτυχισμένο, καλότυχο μωρό μετά από πολύωρο βραδυνό ύπνο.

Ένα κεράκι στην Παναγιά μας χαρίζει ψυχικό βάλσαμο, τόσο απαραίτητο στον δύσκολο καιρό μας.

Στην οροσειρά της Πίνδου μας τώρα σκάνε ευφρόσυνες οι πρώτες ηλιαχτίδες, σκορπώντας ευτυχία και χαμόγελα στην βλοσυρή φύση. Ιππότης ο ήλιος αρχίζει ιεραρχικά τις χειραψίες του απ' τα ψηλά στα χαμηλά και κατηφορίζει με άνεση στο χωριό μας.

Γράφει ο Λυκειάρχης
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Η πρω'ί'νή ψύχρα μαζεύει τα αιχμηρά δόντια της και η ημέρα με την ώρα γλυκαίνει. Ο ορεινός ήλιος είναι ευχάριστος ακόμη και τον Αύγουστο.

Τα κοπάδια στις πλαγιές του Προφήτη Ηλία και της Αρλέτας βόσκουν αμέριμνα και ομορφαίνουν τον τόπο. Ανάρια ακούγονται βραχνά γαυγίσματα. Κάνουν προσεκτικούς τους ξένους, που πλησιάζουν τα κοπάδια.

Τα στραγαλινά (οι καρδερίνες) στα σχίνα μεθυσμένα απ' το ηλιοχάραμα γεμίζουν τον τόπο ευτυχία με το ανέμελο τραγούδι τους, το ανάριο πέταγμά τους και την όμορφη ειδή τους.

Κι όλα αυτά κοντά στο διακριτικό μοσχοβόλισμα του σχίνου, του θυμαριού και της ντρόγκας.

Λεπτά, μοναδικά, φυσικά, ανθρώπινα αρώματα, που χρωματίζουν ποιοτικά τον αέρα και ανακουφίζουν την ψυχή. Πράγματι χαρά Θεού!

Ο ήλιος, το φως, τ' αγέρι, τα πουλιά, τα ζωντανά, οι ξωμάχοι συνεχίζουν την πορεία τους στην ημέρα και μας δεν μας κάνει η καρδιά να κατηφορίσουμε στους Καλαρρύτες, στα πολιτισμένα κανάλια της ζωής.

Κοντά στη φύση, κοντά στο Θεό, κοντά στον εαυτό σου κερδίζεις πολλά. Βλέπεις τον κόσμο καθαρά, απλά, ουσιαστικά και κατάματα. Υπολογίζεις και πλησιάζεις τις πραγματικές του διαστάσεις. Τοποθετείς σ' αυτό το μεγαλείο και το μικρό σου εαυτό. Μπορείς και σκέπτεσαι ελεύθερα, απερίσπαστα, αδέσμευτα, σωστά. Μπορείς να τραγουδάς όποιο τραγούδι θέλει η καρδιά σου και το λες στο δικό σου τόνο, με φάλτσο ή χωρίς φάλτσο, όπως μπορείς, αρκεί να αρέσει σε σένα! να σε εκφράζει πραγματικά. Τα άλλα είναι κουβέντες.

Μια ανατολή Ηλίου στην Παναγιά Καλαρρυτών, είναι μια έντονη ψυχική ανάταση, μια αναγέννηση, ένας εξανθρωπισμός!

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Το Χορευτικό μας: **Καλαρρύτες**

Λαογραφικός και χορευτικός όμιλος

Πρωτοφανής επιτυχία

Εκδηλώσεις «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ '86»

Άγγισμα στην τελειότητα

Του καθηγητή ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΟΓΟΡΙΤΗ

Κάθε χρόνο ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών η «Πίνδος» πραγματοποιεί, εμφανίσεις του χορευτικού του τμήματος «Λαογραφικός - Χορευτικός Όμιλος ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» στο υπαίθριο θέατρο της ΕΗΜ στη πόλη μας. Φέτος οι εμφανίσεις είχαν προγραμματιστεί για τις 30 Ιούνη και τις 2 Ιουλη. Ο πυρετός της προετοιμασίας ήταν φανερός σ' ολόκληρη την πόλη.

Έτσι μια βδομάδα πριν από τις παραπάνω ημερομηνίες σχεδόν όλα τα παιδιά που αποτελουν το χορευτικό μας κάτω από την καθοδήγηση των εφτά μελών του Δ.Σ. είχαν αναλάβει την διαφήμιση και την γνωστοποίηση στο κοινό της πόλης των εμφανίσεων που θα πραγματοποιούσαν.

Ένα έργο, λοιπόν, που ανέλαβαν με δική τους πρωτοβουλία ήταν η αφισσοκόλληση και η ανάρτηση πανώ σε διάφορα σημεία της πόλης. Ειδικά συνεργεία χτένιζαν ολόκληρη την πόλη και κολλούσαν στους ελεύθερους χώρους μεγάλες αφίσσες που διαφήμιζαν και έκαναν γνωστό στους συμπολίτες μας τις ημερομηνίες εμφάνισης του Λαογραφικού - Χορευτικού Ομίλου «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ».

Ένα άλλο συνεργείο είχε αναλάβει την προβολή τη διαφήμιση του χορευτικού καθώς και της εμφάνισής του μ' έναν άλλο τρόπο αρκετά δύσκολο, και επίπονο. Την ανάρτηση των «αεροπανώ». Ήταν χαρακτηριστικός ο τρόπος δουλειάς τους. Μια μεγάλη σκάλα φορτωμένη στην πλάτη, ένα τεράστιο αεροπανώ στα χέρια τους και αρχίζει η δουλειά.

Μα η πιο ζωντανή γνωστοποίηση στο Γιαννιώτικο κοινό είναι η «ντουντούκα». Νεαρές κοπέλλες με ωραία φωνή με τη «ντουντούκα» στημένη στον ουρανό που αυτοκινήτου χτενίζουν την πόλη όλη και προσκαλούν το Γιαννιώτικο λαό στις εμφανίσεις του χορευτικού τους.

Είναι, αλήθεια, συγκινητική η αφιλοκερδής συμμετοχή όλων αυτών των παιδιών, αγοριών και κοριτσιών, στην προσπάθειά τους να προβάλλουν το έργο του «Λαογραφικού - Χορευτικού Ομίλου «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» και πολύ περισσότερο να δώσουν την ευκαιρία στους συμπολίτες τους να θαυμάσουν την ωραία και φιλότιμη προσπάθεια αναβίωσης της ελληνικής παράδοσης.

Ολόκληρη η πόλη έχει πάρει μια εντελώς διαφορετική όψη. Νομίζεις πως κάτι πολύ σημαντικό θα γίνει.

Η εικόνα αυτή της πόλης μεταφέρεται και στο υπαίθριο θέατρο της ΕΗΜ, όπου άλλα συνεργεία έχουν αναλάβει την οργάνωση του χώρου της παράστασης. Μεγάλη έμφαση δίνεται από τα παιδιά στο στόλισμα της πίστας. Έτσι με ξεχωριστή επιμέλεια στη μέση έχουν τοποθετήση έναν μεγάλο ζωγραφικό πίνακα που χαρακτηριστικό του είναι η αναπαράσταση της πλατείας των Καλαρρυτών. Τι ομορφιά! Βλέπεις στο βάθος την χαρακτηριστική πλατεία με τα σκαλοπάτια της που θυμίζουν αρχαίο θέατρο και πάνω απ' αυτά να υψώνεται, σαν τεράστιος γίγαντας, ο πλάτανος με την πυκνή του φυλλωσιά. Απλα, ακριβώς ένα γκαλντερίμι που θυμίζει έντονα όλα τα σοκάκια των Καλαρρυτών που είναι φτιαγμένα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Δεξιά και αριστερά από τούτη τη μαγευτική άποψη του χωριού με επιμέλεια τα παιδιά κρέμασαν αυθεντικά υφαντά φτιαγμένα από τα χέρια των γυναικών των Καλαρρυτών. Η ποικιλία των χρωμάτων, τα ποικιλόμορφα σχέδια και η άριστη ποιότητα τους δείχνουν πόσο ανεπτυγμένη ήταν στους Καλαρρύτες η υφαντική τέχνη.

Η προετοιμασία όμως δεν σταματάει εδώ. Με την επιμέλεια ειδικού στα ηχητικά τοποθετούνται όλες οι μεγαφωνικές συσκευές για την ποιοτικά άριστη αναπαραγωγή του ήχου των λαϊκών οργανοπαιχτών. Και ο φωτισμός όλου του χώρου και ειδικά της πίστας είναι ιδιαίτερα προσεγμένος.

Σ' αυτόν ακριβώς το χώρο τα παιδιά, δηλαδή οι χορευτές του Ομίλου κάνουν την τελευταία τους πρόβα. Οι εντυπώσεις που αφήνουν είναι άριστες. Η επιτυχία στις δυο παραστάσεις είναι σίγουρη.

Στο σημείο αυτό, θα ήταν παράλειψή μας να μην αναφέρουμε μια θαυμάσια ενέργεια των παιδιών του χορευτικού μας. Μόνα τους, εντελώς εθελοντικά, χωρίς καμιά υποδείξη ανέλαβαν την φύλαξη όλων αυτών των αντικειμένων, μεγαφωνικών συσκευών, ηλεκτρολογικών εγκαταστάσεων και μεγάλης αξίας υφαντών, για τρια ολόκληρα βράδια, θύμιζαν στρατιώτες σκοπούς στα σύνορα της Πατρίδας μας.

Όλα, λοιπόν, είναι έτοιμα. Δεν απομένει παρά το πλήρωμα του χρόνου. Η 30η του Ιούνη έφτασε. Δευτέρα, βράδυ, ώρα 8.30. Ο κόσμος ανηφορίζει το δρόμο που οδηγεί στο υπαίθριο θέατρο της Ε.Η.Μ. Τα αυτοκίνητα μουγκρίζοντας στον ανήφορο κουβαλούν τους πιστούς λάτρεις των Καλαρρυτών και του χορευτικού μας. Σιγά - σιγά η μια μετά την άλλη γεμίζουν οι θέσεις του θεάτρου. Η συγκρατημένη αισιοδοξία των εφτά μελών του Δ.Σ. για την προσέλευση του κόσμου λόγω του καιρού, τώρα γίνεται βέβαια πεποίθηση πως οι Καλαρρύτες έχουν μόνιμους και σταθερούς θεατές του χορευτικού τους.

Τους αξίζουν τα συγχαρητήρια)

Ώρα 9.30. Το θέατρο είναι κατάμεστο από ένα κοινό που χτυπά ρυθμικά παλαμάκια. Σημάδι της αδημονίας του για έναρξη της παράστασης. Και να Πέφτει η αυλαία. Το πρώτο «γκρούπ» χορευτών είναι πάνω στη σκηνή, ενώ ακούγεται γλυκά το παίξιμο των οργανοπαικτών. Ο κόσμος χειροκροτεί και επευφημεί τα παιδιά του, τα παιδιά μας, τους χορευτές των Καλαρρυτών, που αποδίδουν το «μάξιμουμ» των δυνάμεών τους για να πετύχουν το τέλειο.

Ο δάσκαλος με ζωγραφισμένη την αγωνία έντονα στο πρόσωπό του κάνει κάποιες υποδείξεις, ενώ οι χορευτές κοιτώνας τον στα μάτια εκτελούν πιστά τις οδηγίες του. Οι κινήσεις τους πάνω στην πίστα είναι αέρινες, δαντελλένιες. Τα πρόσωπά τους είναι τόσο χαρούμενα απ' την επιτυχία τους και το θαυμασμό του κόσμου, που σε κάνουν να πιστέψεις πως με το χορό πράγματι εξωτερικεύεις τα συναισθήματά σου. Μα τούτη τη «φέστα» έρχεται να συμπληρώσει η φαντασμαγορία των ποικιλόμορφων στολών. Ο κόσμος θαυμάζει απορημένος με τη λεπτομέρεια της κατασκευής τους. Και οι χορευτές μέσα απ' αυτές λάμπουν σκορπίζοντας στις κερκίδες ρίγη συγκίνησης, χαράς, θαυμασμού.

Και εκεί που το πρώτο «γκρούπ» αποσύρεται, χωρίς καν να καταλάβουν οι θεατές εμφανίζεται στην πίστα ένα δεύτερο «γκρούπ» με νέα πρόσωπα χορευτών, μ' άλλες στολές, εξίσου εντυπωσιακές, σ' ένα διαφορετικό, όμως χορευτικό σκοπό από τον προηγούμενο. Τώρα απ' τα τραγούδια και τους χορούς των Καλαρρυτών και της Ηπείρου μας μεταφέρουν στη Μακεδονία και στη Θράκη.

Στη Δωδεκάνησο και στην Κρήτη. Στην Αν. Ρωμυλία και στη Θεσαλία.

Άλλα ήθη, άλλα έθιμα διαφορετικές στολές, διαφορετικοί χοροί. Θέαμα που οπωσδήποτε εντυπωσιάζει τους θεατές, αφού δεν τους δίνεται εύκολα η δυνατότητα να θαυμάσουν τέτοιες εμφανίσεις.

Τι να πρωτοχαρεί κανείς, τη λεβεντιά και την αντρειωσύνη της Κρήτης ή την συγκινητική προσπάθεια του θαλασσοπληγωμένου σφουγγαρά που θέλει κι αυτός σαν νιος που είναι να σύρει το χορό;

Τα «γρουπς» του Λαογραφικού Ομίλου ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ με αέρινη σβελτάδα συνεχώς εναλλάσσονται κι αφού μας «περάσουν» κι απ' τη δαντελλένια Κέρκυρα με τις λυγερές και τα «κοκκόρια» της κατα-

λήγουν πάλι στους γνήσιους αυθεντικούς Ηπειρώτικους χορούς με φουστανέλλα.

Τώρα επάνω στην πίστα 150 χορευτές χορεύουν και χαιρετούν τον κόσμο που με παρατεταμένα χειροκροτήματα και με άκρατο ενθουσιασμό τους αποθεώνουν. Είναι η λήξη!

Το πρόγραμμα ήταν τόσο πλούσιο, με τόσες εναλλαγές και τόσο ζηλευτή και κεφάτη παρουσίαση που κανένας θεατής δεν θέλει να φύγει. Ακόμη και τα μικρά παιδιά καθηλωμένα στις θέσεις τους χορταίνουν από το ωραίο θέαμα.

Η τελική διαπίστωση του Γιαννιώτικου κοινού: Οι εκδηλώσεις «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ '86» φέτος άγγιξαν την τελειότητα. Ήταν οι καλλίτερες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα.

Εύγε στα παιδιά, στο δάσκαλο, στους οργανοπαίκτες, στο Δ.Σ. και φυσικά στον τόσο ευαίσθητο Γιαννιώτικο Λαό, που αμέριστα ενισχύει τέτοιες προσπάθειες.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Ο Λαογραφικός - Χορευτικός Όμιλος «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» θα λάβει μέρος εκπροσωπώντας τη χώρα μας στα εξής Διεθνή Φεστιβάλ:

1) 20 Ιουλίου — 6 Αυγούστου 1986 στην ΙΣΠΑΝΙΑ.

2) 12—22 Αυγούστου 1986 στο ΒΕΛΓΙΟ.

3) 28 Αυγούστου — 3 Σεπτεμβρίου 1986 στη ΓΑΛΛΙΑ.

Ευχόμαστε πάντα ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ.

ΤΟ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Το πρωινό του Σαββάτου 5 Ιουλίου 1986, συνεργείο κινηματογράφησε, στο χώρο του Κάστρου της πόλης μας, το Λαογραφικό - Χορευτικό Όμιλο «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» σε αυθεντικούς Καλαρρυτιώτικους χορούς. Ακόμη οι «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» παρουσίασαν δείγματα Μακεδονικών, Θρακιώτικων και Νησιώτικων χορών με τις ενδυμασίες της κάθε περιοχής.

Η κινηματογράφηση καλύπτει δύο τηλεοπτικές εκπομπές της ΕΡΤ—1. Η ακριβής ημερομηνία προβολής των δεν είναι ακόμη γνωστή.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΜΟΧΘΟ ΜΑΣ

Στην εποχή τούτη το να αγωνίζεται κανείς να κρατήσει τις ρίζες της καταβολής του και ανοιχτόν τον δρόμο για την γενέτειρά του, είναι η μεγαλύτερη δυνατή προσφορά που έχει να κάμει στην πατρίδα του.

Γιατί, τώρα που χάνουμε την συνέχεια της μακράς πορείας των προγόνων, που δεν έχουμε το προσκέφαλο γιομάτο όνειρα και που δεν μπορούμε, καθώς εκείνοι, να κουβεντιάσουμε με τον Θεό και τον τόπο μας, η αναζήτηση αυτών των αξιών αποτελεί όν τως έναν σωτήριο αναπροσανατολισμό. Με αυτήν την γενικότητα, θα ήθελα να σημειώσω την παρουσία της δίμηνης πολιτιστικής εφημερίδας «ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ», πουεκδίδει ο Σύνδεσμος Καλαρρυτών «Η Πίνδος» διότι καλύπτει, ακριβώς, αυτήν την ανάγκη και κρατεί, σ' ένα επίπεδο αξιόλογης στάθμης, τόσο τα θέματα όσο και την ποιότητα των δημοσιευμάτων της. Έτσι, δεν είναι μονάχα το ιδιαίτερο κλίμα, η καλαρρυτιώτικη φυσιογνωμία και ευρύτητα αυτής της τοπικής επισκόπησης, αλλά και η δυνατότητα επαφής, της διευρυμένης κοινότητας των απανταχού εγκατεστημένων τέκνων της ορεινής τούτης ιστορικής πατρίδας, που έχει ένα λαμπρό παρελθόν, διαστρωμένο στο σώμα του νεώτερου εθνικού μας πολιτισμού. Και, για αυτό, η ωραία πρωτοβουλία για την εφημερίδα, που γίνεται αντικατοπτρισμός της ιστορικής μνήμης και της ορατής παράδοσης στην Ηπειρωτική Λαϊκή Τέχνη, τώρα που όλα μπορούν να χάσουν τον χλωρό κορμό και που η σύγχρονη ζωή απογυμνώνει τον περήφανον ορεινόν όγκο της Πίνδου απ' τις ζωντανές δυνάμεις του, συν τοις άλλοις, συνιστά κι έναν χώρο για την πνευματική διάσωση και για την επιβίωση της κοινοτικής συνείδησης, πράγμα τόσο πολύτιμο στις ημέρες του αιώνα μας, όσο κι ένα κλαράκι στο χείλος της αβύσσου.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, τα «ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ» έχουν να προσφέρουν πάρα πολλά για την διαφύλαξη της μεγάλης και φωτεινής παράδοσης και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, πρέπει να θεωρηθούν ως κεφάλαιο, που θα κρατήσει την φθορά απ' το χρόνο και την απόσταση. Μάλιστα, όταν απ' το ξεκίνημα χαιρετίζονται με τόσον ενθουσιασμό και κάνουν αισθητή την παρουσία τους ανάμεσα στις δεκάδες των παρόμοιων εκδόσεων, ενέχουν ακόμα και την καλύτερη δυνατή υπόσχεση για μια καλύτερη και δυναμικώτερη ανάδειξή τους, που θα βοηθήσει στην προβολή στην αξιολόγηση και στην διεκδίκηση των αιτημάτων της περιοχής δίνοντας έτσι και το βάρος της κοινής συνείδησης. Σ' αυτό, μάλιστα θα πρέπει να ξεχωρίσω όσο κι αν προσκρούω στην μετριοφροσύνη του ανθρώπου - την φροντίδα και την αγάπη του λυκειάρχη και γνωστού λογίου της πόλης μας Γιάννη Θεοχάρη, που επωμίζεται εδώ αφανώς ένα μέγα φορτίο, που επιβάλλουν οι τέτοιες προσπάθειες, για να πάρουν οντότητα να συνδεθούν με πρόσωπα και φορείς και να διαφυλάξουν το ήθος εκείνο που τις καταξιώνει γενικότερα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ
Λογοτέχνης - Κριτικός
Διευθυντής του περιοδικού- «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ».

● ★ ●

Αστικοποιηθήκαμε πια χωρίς, ωστόσο, να κόβουμε τον ομφάλιο λώρο που μας συνδέει με το πατρικό χωριό. Κι αυτό πολλές φορές όχι μόνο στην πρώτη γενιά αλλά και στις κατοπινές που δεν τις συνδέουν με το χωριό οι παιδικές αναμνήσεις. Πολλές οι εκφράσεις αυτού του τόσο σημαντικού δεσμού. Τα τοπικά έντυπα, σχεδόν όλα με το όνομα του χωριού στον τίτλο τους, μας μεταδίδουν τον παλμό τούτης της ζωντανής σχέσης, κι ας μη μας ικανοποιεί η ποιότητά τους. Όταν συμβαίνει αγάπη και ποιότητα να συνυπάρχουν, τότε η προσπάθεια γίνεται αποδοτικότερη. Χαίρομαι ιδιαίτερα τα «Καλαρρυτιώτικα Νέα» για πολλούς λόγους. Πρώτα από όλα γιατί αναφέρονται σε ένα από τα ωραιότερα ελληνικά χωριά, με σημαντική συμβολή στη διαμόρφωση του ελληνικού παραδοσιακού πολιτισμού. Δεύτερο γιατί τα κείμενα που προέρχονται από τη σύνταξη της εφημερίδας είναι περιεκτικά και σε σωστή δημοτική. Δεν είναι δύσκολο να μαντέψει κανένας εδώ τη συμβολή του λυκειάρχη κ. Ι. Θεοχάρη που διευθύνει την εφημερίδα. Ακόμα και οι στα θερμοί επίτιτλοι σε ειδικευμένες στήλες έχουν χρώμα: «Λάδι στο Λυχνάρι», «Εμείς και ο τόπος μας» . . . Σημειώνω, ακόμα, την πλούσια εικονογράφηση, μετρώ στο τέταρτο τεύχος εννιά καλοτυπωμένες εικόνες. Θα τελειώσω με τη διαπίστωση της σεμνότητας και του μέτρου. Διαβάζοντας τα «Καλαρρυτιώτικα Νέα» δεν αισθάνεσαι πως πάνε να σε πείσουν ότι το χωριό τους δικαιολογεί την υπαρξη της Γης στο Σύμπαν. Για όλα αυτά, και γι' άλλα εκτιμώ έντελώς ιδιαίτερα το τοπικό αυτό έντυπο κι εύχομαι από καρδιάς να συνεχίσει στον ίδιο δρόμο. Είναι χρήσιμο όχι μόνο για τους Καλαρρυτιώτες.

ΚΙΤΣΟΣ Α. ΜΑΚΡΗΣ
Λαογράφος

ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΜΑΣ

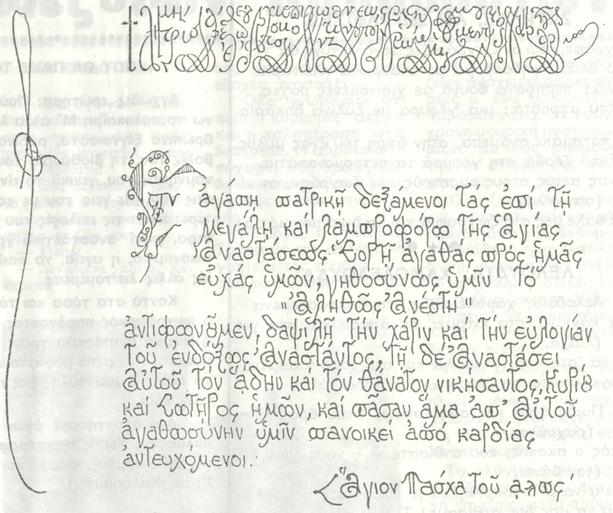

Τὴν ἀγάπην πατρικῇ δεξάμενοι τάς ἑορτὰς τῆς Μεγάλης καὶ λαμπροφόρου τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως, Χριστὸς ἀναθὰς πρὸς ὑμᾶς εὐχὰς ὑμῶν, μηθουσῶς ὑμῖν τὸ "Ἀληθῶς Ἀνέστη" ἀντιφωνήσαμεν, δαψιλῆ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐνδόξως ἀναστάντος, τῇ δὲ Ἀναστάσει αὐτοῦ τὸν ἅδην καὶ τὸν θάνατον νικήσαντος, Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ πᾶσαν ἅμα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαθοσύνην ὑμῖν πανοικεὶ ἀπὸ καρδίας ἀντευχόμενοι.

Ἅγιον Πάσχα τοῦ φωτός.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

ΛΑΔΙ ΣΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

— Πέντε χιλιάδες (5.000 δρχ) ο συγχωριανός μας γιατρός (Καρδιολόγος - Παθολόγος) Γεώργιος Στ. Νύχτης, που διαμένει και εργάζεται στην Άρτα.

— Πέντε χιλιάδες (5.000 δρχ.) η συγχωριανή μας καθηγήτρια κ. Αντωνία Ηλ. Μόκα που διαμένει στη Θεσσαλονίκη.

— Πέντε χιλιάδες (5.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας Χρήστος Π. Χριστίδης που διαμένει στη Νάουσα, για τη μνήμη της μητέρας του ΟΛΓΑΣ ΧΡΙΣΤΙΔΗ το γένος Θεοδ. Βλαχοδήμου.

Τρείς χιλιάδες (3.000 δρχ.) η οικογένεια του συγχωριανού μας που διαμένει στη Λάρισα κ. Σωτηρίου Σόλτα, Γεν. Α)ντή Δασών, επίτιμου μέλους μας και βασικού συντελεστή της οδικής σύνδεσης Καλαρρυτών - Θεσσαλίας.

— Τρείς χιλιάδες (3.000 δρχ.) η οικογένεια του συγχωριανού μας κ. Ανδρέα Κοτσιφάκη που διαμένει στην Αθήνα.

— Τρεις χιλιάδες (3.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Ευάγγελος Κ. Μπαργιάνης που διαμένει στη Λάρισα.

— Δύο χιλιάδες (2.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Ορέστης Μπελλάλης που διαμένει στην Αθήνα.

— Δύο χιλιάδες (2.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Απόστολος Παχής μαζί με τον εγγονό του Απόστολο, μέλος του Συνδέσμου μας.

— Δύο χιλιάδες (2.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Ευάγγελος Μητρογιώργος, μέλος του Συνδέσμου μας.

— Χίλιες πεντακόσιες (1.500 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Σπύρος Μπελλάλης, μέλος του Συνδέσμου μας, που διαμένει στη Λάρισα.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Δημήτριος Κουτσοτόλης που διαμένει στην Αθήνα.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας Γεώργιος Ρούκης που διαμένει στα Τρίκαλα.

— Από χίλιες (1.000 δρχ) ο καθένας οι συγχωριανοί μας Κων)νος Ρούκης και Ιωάννης Ρούκης που διαμένουν στον Μαχαιρά Ξηρομέρου.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) η συγχωριανή μας κ. Τζένη Θ. Γκατζόγια που διαμένει στη Θεσσαλονίκη.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας καθηγητής που διαμένει στα Γιάννινα κ. Αθανάσιος Ράπτης, γαμπρός του Ευαγ. και Όλγας Γκαρτζονίκα.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) ο συγχωριανός μας κ. Γεώργιος Κ. Μπακαγιάννης που διαμένει στη Λάρισα.

— Χίλιες (1.000 δρχ.) η Φασούλα - Σκαρψιώτη συγχωριανή μας κ. Όλγα που διαμένει στην Αθήνα.

— Από χίλιες (1.000 δρχ) ο καθένας οι συγχωριανοί μας κ.κ. 1. Θεόδωρος Μαρέτης 2. Αγλαΐα Ιωάν. Φασούλα 3. Ιωάννης Παπαβασιλείου, μέλη του Συνδέσμου μας.

— Από πεντακόσιες (500 δρχ.) ο καθένας οι συγχωριανοί μας κ.κ. 1. Θεόδωρος Αρλέτος που διαμένει στον Τύρναβο 2. Πέτρος Ζορμπαλάς που διαμένει στο Μαργαρίτι.

Τα «Κ.Ν.» τους ευχαριστούν θερμά.

Όσοι εκτιμούν την εφημερίδα μας και θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθειά μας, μπορούν να μας στείλουν την συνδρομή τους και να μας συστήσουν σε συγχωριανούς, γνωστούς και φίλους.

«Τραγούδια των βουνών»

ΖΩΓΡΑΦΕ, ΑΝ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΣ

Ζωγράφε, εδώ αν ζωγράφιζες μεγάλη τύχη θα 'χες:
Δυο έλατα ψηλόκορμα με σταυρωτά κλωνάρια.
Ψηλά: περήφανα βουνά με χιονισμένες ράχες.
Κάτου μπροστά: μια γέφυρα με ξύλινα δοκάρια.

Το ποταμάκι ανάμεσα, στην άκρη του ένας μύλος.
Δεξιά - ζερβά στη γέφυρα τα πετρομονοπάτια. . .
Ένας αετός στους ουρανούς . . . Ζωγράφε, αν εί-
(σαι φίλος
για βάλε μες στη ζωγραφιά και τα δικά μου μάτια!

● ★ ●

ΛΕΛΟΥΔΙΑ, ΧΑΜΟΛΕΛΟΥΔΑ

Λελούδια, χαμολέλουδα, παρδαλοφορεμένα
στα κόκκινα, στα κίτρινα, στ' άσπρα και στα γα-
(λάζια,
σα να 'στε κοριτσόπουλα και στο χορό πιασμένα
βεργολυγάτε, παίζετε με χίλια τόσα νάζια.

Ποιός ήρθε και σας έσπειρε στου βράχου τη
(ραχούλα;
Ποιός ο σκοπός, που ανθίσατε κι ο νούς μου δεν
(τον βάνει;
Κι εκείνα μ' αποκρίθηκαν μ' ευώδιαστή φωνούλα:
— Για να μας δης ανθίσαμε! Τι κρίμα! Δε σου φτά-
νει;

● ★ ●

ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ 'ΝΕΙΡΕΥΤΩ

Αφήστε με να' νειρευτώ, κανέναν δεν ζημιώνω . . .
. . . Βλέπω έναν τόπο απάρθενο σαν από κόσμου
(χτίση.
Ξεκόβω σπιτοχώραφο κατάδικό μου μόνο.
Κανείς ποτέ άλλος άνθρωπος δεν έχει εδώ πατήσει!

Θα πλέξω φράχτη ολόγυρα τον τόπο μου να κρύβη
κι απέ θ' ανοίξω θέμελα, θα κουβαλήσω πέτρα
να χτίσω με τα χέρια μου παλατιανό καλύβι
τρανό - τρανό στη μοναξιά, μικρό - μικρό στα μέ-
(τρα!

● ★ ●

ΑΝ ΕΒΓΑΖΕΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΔΡΟΥΣ

Αν έβγαζες τους πάρεδρους μαζί και τους δημάρ-
(χους,
τους δικολάβους, τους γιατρούς, τους δασκαλοπα-
(πάδες
απ' τους αφέντες των βουνών κι απ' των χωριών
(τους άρχους,
άλλους δε θα 'χες να γνοιαστής παρά τους Μυλω-
(νάδες!

Όπου πλατάνια σμίγουνται κι όπου ποτάμια τρέ-
(χουν
με του νερού την κρέμαση στο ξύλινο καλάνι
πάππου - προσπάπου πάσπαλη και δύναμη κατέ-
(χουν
δερβεναγάδες του ψωμιού, της πείνας καστελάνοι!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ
Ακαδημαϊκός

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ»
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καλούνται όσοι κατάγονται από τους Καλαρρύτες, οι σύζυγοι και τα παιδιά αυτών που επιθυμούν να εγγραφούν μέλη του Συνδέσμου μας, να επικοινωνήσουν με το Δ.Σ. στο τηλέφωνο 37.440.

Διευκρινίζεται ότι μέλη του Συνδέσμου γίνονται όλοι οι συγχωριανοί μας ανεξαρτήτως τόπου κατοικίας και οι φίλοι του χωριού μας.

Με τους δικούς μας

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ;

Αγχώδες ερώτημα: Πού πραγματικά θα ανασάνω το καλοκαίρι; Μ' άλλα λόγια πού θα περάσω ανθρώπινα ξέγνοιαστα, ρόδινα; Καθένας έχει τις καταβολές του, τη βιοθεωρία του, τα βιώματά του, τις αναμνήσεις του, γενικά το είναι του και σαφώς τις θέσεις του. Με γεια του με χαρά του. Βάσει των ανωτέρω κάνει τις επιλογές του ελεύθερα ή σχετικά ελεύθερα, γιατί ανασταλτικό γρανάζι συνυφαίνουν: τα οικονομικά, η υγεία, τα παιδιά, τα γερόντια και πολλές άλλες λεπτομέρειες.

Κοντά στα τόσα και τόσα εμπόδια φυτρώνει και ο ψυχολογικός παράγοντας, η ανεπάρκειά μας. Αυτή η ψυχική ανεπάρκεια τρέφει την συναισθηματική μας μυωπία. Και μετά μας φταίει ετούτο και μας πειράζει το άλλο. Ο εαυτούλης μας πάντοτε αλάνθαστος. Πάν τοτε λάδι.

Δεν απαντήσαμε όμως ακόμη: Που θα πάμε το καλοκαίρι; Χωρίς περιστροφές, χωρίς δυστροπίες, χωρίς ενδοιασμούς, όπου και πέρυσι περάσαμε καλά: Στους Καλαρρύτες!

★

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Σε κάθε εποχή μετά τους απαραίτητους υπολογισμούς, τα υπέρ και τα κατά κάθε προβλήματος βγαίνουν στην επιφάνεια. Τότε, αν διαθέτεις κοινό μάτι και κοινό νου, βλέπεις κατάματα τα πράγματα. Στην ηλεκτρονική εποχή μας, η πρακτική αριθμητική έχει την αναντίρρητη αξία της. Το θέμα είναι, τι θα προσθέσεις;

Έχουμε και λέμε, ένα ξεκαλοκαιρό στους Καλαρρύτες πόσα υπέρ έχει και πόσα κατά;

Να πούμε πρώτα τα υπέρ και να τα αθροίσουμε και μετά θυμίζουμε τα κατά και τα προσθέτουμε. Στη συνέχεια θα κάνουμε, τι άλλο μένει; μια αφαίρεση.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΠΡΩΤΑ: Το χωριό μας για παραθέριση το καλοκαίρι προσφέρει: Ορεινό μοναδικό κλίμα στην ραχοκοκαλιά της Πίνδου μας, ανθρώπινη παρουσία επιτυχημένων ανθρώπων για παρέα, γνήσιο παραδοσιακό περιβάλλον, ηλεκτρικό φως, νερό στα σπίτια, είδη διατροφής, ιδιαίτερα κτηνοτροφικά προϊόντα ποιότητας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΑ ΚΑΤΑ: Δύσκολη πρόσβαση. Αυτοκινητόδρομος από Θεσσαλία και από τα Γιάννινα από το Περιστέρι. Οι δύο δρόμοι είναι σε μεγάλο διάστημα χωματόδρομοι.

Δωμάτια για παραμονή βρίσκονται, με κόποια δυσκολία, γιατί οι παραθεριστές είναι πολλοί.

Μετά τα παραπάνω βασικά στοιχεία προχωρούμε στην αφαίρεση. Το υπόλοιπο της πράξης είναι θετικό: χαρούμενο, μοναδικό καλοκαίρι. Απόφαση χρειάζεται.

Μικροδουλειές, ίσως παρουσιαστούν, αλλά αν διαθέτεις καημό για τη γενέθλια γη θα ξεπεραστούν.

Γενικό συμπέρασμα: ας ξεχάσουμε τους υπολογισμούς και ας ακούσουμε τη φωνή της καρδιάς μας. Μη χάνουμε τις ώρες μας με σκέψη. Η επίσκεψη διαψεύδει συχνά τις σκέψεις. Το ραντεβού του καλοκαιριού μας στους Καλαρρύτες.

Καλή αντάμωση!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ

Με τις έγνοιες, τις υποχρεώσεις του μαγαζιού, δεν είχα γίνει μοκαέτι να βγώ στους Καλαρρύτες. Τώρα θα πεις ποιόν είχα εγώ στο χωριό, εξόν το πατρικό μου και λίγα χέρσα ξεροχώραφα;

Είχα να δω το χωριό μου από το 1941. Τότε που τελειώνοντας το Δημοτικό Σχολείο κατέβηκα για δουλειά στην Αθήνα. Δύσκολα χρόνια. Έμαθα τέχνη, δούλεψα σκληρά, έκανα περιουσία, παντρεύτηκα, δημιούργησα οικογένεια. «Δόξα τω Θεώ» όλα καλά. Από τα πολλά είπα: φτάνει θα ανέβω στους Καλαρρύτες.

Ο καημός μου με πήγε στο χωριό. Κατεβαίνοντας στον λόφο της Παναγιάς όταν πρωτοαντίκρυσα τον Αη - Νικόλα και το χωριό έκανα το σταυρό μου, συγκινήθηκα πολύ και έκλαιγα σαν μικρό παιδί. Πόσα δεν παρουσιάστηκαν στην μνήμη μου, ένας κόσμος όμορφος και σκληρός.

Στην Τσόρα, μόλις κατέβηκα από το αυτοκίνητο μου συναντώ τον συμμαθητή μου Κώστα. Εδώ κλάψαμε μαζί. Αυτό το κλάμα ήταν μοιρασμένο.

— Θυμάσαι Κώστα που καθόμαστε στο Νηπιαγωγείο στο ίδιο θρανίο;

— Βέβαια και είχαμε τη χρυσή μας νηπιαγωγό την Αθηνά, που παντρεύτηκε τον αστυνόμο Λυνοξυλάκη.

— Ξεχνιούνται αυτά;

— Στο ίδιο θρανίο και στο δημοτικό καθόμαστε.

—Είχαμε δάσκαλο τον αείμνηστο Κώστα Κατσάνο. Σπάνιος δάσκαλος, χορτάτος από Γράμματα και δυσεύρετο ήθος.

— Πράγματι μεγάλη προσωπικότητα.

— Και την άλλη τη δασκάλα από τους Παξούς;

— Λες την κυρία Σεβαστή Μπογδάνου.

— Ακόμη την Ανθούλα Γκωλέτση τον κ. Κίτση.

— Όμορφα χρόνια.

— Ότι χάνεται είναι όμορφο.

Σωστά λένε, ότι «βουνό με βουνό δε σμίγει».

★

ΓΝΩΡΙΜΕΣ ΦΩΝΕΣ, ΓΝΩΣΤΟΙ ΗΧΟΙ.

Κάθε προσφιλές πρόσωπο, κάθε γνώριμη συνάντηση, κάθε καλημέριασμα αγαπητών συνανθρώπων αποκτά ονοτότητα, βαρύτητα και ακτινοβολεί συναισθήματα, που διαθέτουν έντονη απήχηση σ' όλους μας, από το βαθμό συγγενείας, γνωριμίας και ζωής ίσης σημάδωσης.

Μ' έναν πεντάξενο άνθρωπο μια καλημέρα θειλή, δύσπιστη, αδιάφορη, ίσως και παχύποπτη, απέρνει ερωτηματικά, σκέψεις ζαλίδα. Ο ξένος συνήθως καλημερίζει τυπικά, προσποιητικά «κατά συνθήκην».

Ο συμπατριώτης, όπου γης καλήνυχτα ένας Καλαρρυτιώτης, στον Ελλαδικό χώρο και πέρα από αυτόν, καλημερίζει καλόκαρδα, καλωσυνάτα, εγκάρδια. Μόνο η παρουσία του είναι χαρά, ευτυχία, γέλιο, ψυχικό φτερούγισμα.

Εκεί που τα πράγματα αλλάζουν, γίνονται διαφορετικά είναι στο χωριό, στους Καλαρρύτες. Εκεί ένα ακούσμα γνωστό έχει άλλες διαστάσεις, είναι ένα ψυχικό πανηγύρι. Ένα κλάμα παιδιού, μια φωνή της γειτόνισσας, που φωνάζει τα παιδιά της για φαγητό, ένα τραγούδι μιας καπέλλας και τόσα άλλα γνώριμα ακούσματα σε ξαλαρρώνουν, σου διώχνουν την κακή διάθεση και σου φέρνουν ανακούφιση σε κάνουν άνθρωπο.

Δεν σε ενδιαφέρει τι λένε, αλλά το νόημα για σένα είναι ότι λένε, μιλούν, γελούν, κλαίνε.

Ο περίπατος στους λιθόστρωτους δρόμους του χωριού μας, χωρίς βουλιετά, έτσι για βόλτα, για ξέσκασμα σε φέρνει κοντά σε χίλιες αγαπητές φωνές και σε χίλιους γνώριμους ήχους. Μέσα στο μοναδικό παραδοσιακό περιβάλλον φορτωμένο με αναμνήσεις βιώματα, ισυγκινήσεις, γενικά κομμάτια από τη ζωή σου, όλα είναι όμορφα πράγματι θεσπέσια!

★

ΕΛΑ, ΦΙΛΙΠΠΑ, Μ' ΑΚΟΥΣ,

Κουδουνίζει νευρικά το τηλέφωνο. Ο Φίλιππας, με άνεση επαγγελματία, σηκώνει το ακουστικό και περιμένει φωνή, αλλά δεν ακούγεται. Θάναι από μακριά μονολογεί για να καλύψει το νεκρό χρόνο.

— Λες να μας τηλεφωνούν εξωγήινοι Φίλιππα, ρωτούν οι πέριξ και γελούν να ξεκουράσουν την ορθοστασία τους.

'Ελα, Φίλιππα, μ' ακούς; Ακούστηκε επιτέλους ο άγνωστος να λέει. Ο τηλεφωνητής φοράει τα γυαλιά του, παίρνει το σχετικό ύφος και κάπως ανακουφισμένος, γιατί κάτι ακούστηκε, λέει στους πέριξ, που είναι ουκ ολίγοι.

— Κάτι λέει, με ρωτάει αν τον ακούω. Τον άκουσα για λίγο, τώρα χάθηκε. Για να δούμε, σιάζει τα γυαλιά του. Που να δούμε; Εδώ δεν ακούμε. Γέλια οι πέριξ. Στην απόγνωσή του λέει:

— Δεν σ' ακούω καθόλου, ποιός είσαι. Σφύριγμα τα σύρματα, φωνή καμιά. Σκέτο χάος!

— Ποιός είναι Φίλιππα; ρωτούν οι πέριξ, που περιμένουν ουρά για τηλεφώνημα.

— Που να ξέρω, απαντάει στενάχωρα ο Φίλιππας, δεν ακούγεται τίποτα. Δεν κλείνει για να πάρει κανένας άλλος.

Τι φταίει Φίλιππα; ρωτάνε οι πέριξ.

— Που να ξέρω, μπορεί νάναι φορτωμένες οι γραμμές, μπορεί τα κερ . . . τα τράγια. Να μη πώ τίποτε άλλο . . . άντε τώρα.

Μετά τη δικαιολογημένη χρονία αγανάκτηση ο Φίλιππας συμπληρώνει. Βλέπετε τι τραβάμε με το τηλέφωνο εμείς εδώ στους Καλαρρύτες. Εσείς που πάτε αυτού κάτω, να πάτε στους αρμόδιους του ΟΤΕ να τα πείτε.

— Μα τι λες, βρε Φίλιππα;

— Τι λέω; να τα βλέπετε, εγώ δε λέω τίποτε.

— Φίλιππα, θα μα τρελλάνεις.

— Εμείς τρελλαινόμαστε όλο το χρόνο και σείς μια μέρα και σας κακοφαίνεται. Είχε απόλυτο δίκιο ο καλόκαρδος και εξυπηρετικός Φίλιππας. Οι αρμόδιοι του ΟΤΕ που ξέρουν απόλυτα τα χάλια του ορεινού τηλεφωνείου Καλαρρυτών, τί κάνουν;

Κάποιος αρμόδιος πρέπει να μας πεί!

★

ΑΡΓΑΛΕΙΟΣ ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΣΚΑΜΝΙΑΣ

Ο παραδοσιακός αργαλειός στην πλακόστρωτη αυλή κάτω απ' τον ίσκιο της σκαμνιάς ζωντανεύει το Ελληνικό σπιτικό και το νοικοκυρεύει. Δίπλα νωχελικά τα άγρυπνα μάτια του γέρου σκύλου, που γαυγίζει στα περάσματα των ξένων.

Οι νοικοκυρές και οι κοπέλες μετά τη λάτρα του σπιτιού μπαίνουν με λαχτάρα στον αργαλειό, όχι για τα μάτια του κόσμου, αλλά από πάθος δημιουργίας. Τι ειρωνία στον καιρό μας να συντελείται «εργασία» για τα μάτια του κόσμου!

Τα υλικά αγνά, μάλλινα, απ' τα καλύτερα που έχει το ορεινό βίος μας. Που αρχίζει και που τελειώνει η εργασία. Από το πουκάρι του μαλλιού και τελειώνει στο υφαντό της λαϊκής τέχνης στη νεροτριβή.

Το τελειωμένο υφαντό είναι αριστούργημα. Για να γίνει χρειάστηκαν πολλά: μεράκι, γνώσεις, μόχθος, πόνος, χρόνος, πολύς χρόνος.

Η τέχνη και η τεχνική του παραδοσιακού αργαλειού των Καλαρρυτών είναι υψηλού επιπέδου και είναι η από γενιά σε γενιά εμπειρική κατάκτηση των κοριτσιών από τις μητέρες τους.

Η διαβρωτική μανία της μηχανής στα χειροποίητα αγαθά της εποχής μας δεν μπόρεσε ακόμη να εξοστρακίσει τον θρύλο του αργαλειού, που είναι ακόμα ζωντανή πραγματικότητα.

Μέσα στο κλίμα του ενθουσιασμού της δημιουργίας ξυπνούν στην χρυσοχέρα υφάντρα αναμνήσεις, ή πλέκονται όνειρα. Η κορύφωση του συναισθηματικού της βιώματος φέρνει στο στόμα το τραγούδι, το ανάριο αγνό τραγούδι, με φυσική υπόκρουσητο «τάκου - τάκου» του αργαλειού. Μέσα στον πυρετό της δημιουργίας οι χθεσινοί θρύλοι γίνονται γόνιμος παλμός και καινούργια σύγχρονη δημιουργία.

Ο αργαλειός διαθέτει δυναμική καλλιτεχνική φυσιογνωμία. Η λαϊκή τέχνη και φαντασία φιλιτεχνεί και σκηνοθετεί το όνειρο. Ο θρύλος των αιώνων συνεχίζεται να γίνεται αισθητική μορφή στις ημέρες μας.

Ευφρόσυνες οι ώρες του αργαλειού. Ξεκινούν από τα βάθη της ιστορίας και πιο παλιά από τα χρόνια της πιστής Πηνελόπης και φτάνουν στις ημέρες μας. Αναντίρρητα η συνέχεια αυτή δεν αμφισβητείται από κανένα.

ψηλά στις δροσιές των Καλαρρυτών

Η ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ

— Εδώ βγαίνουν τα «Καλαρρυτιώτικα Νέα»; μας ρώτησε συνεσταλμένα, σχεδόν φοβισμένα άγνωστος κύριος.

— Μάλιστα.

— Σας παρακαλώ, γράψτε να μάθει ο κ. Νομάρχης, ότι τελευταία δεν πήρα επιδότηση για τα ζώα μου.

— Γιατί;

— Δεν έκανα χαρτιά, όταν έπρεπε.

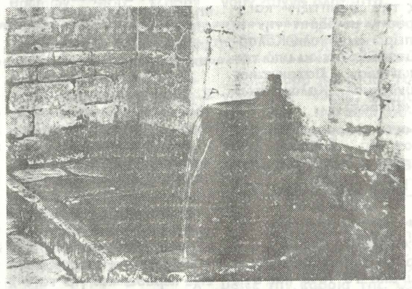

— Δηλαδή δεν υποβάλλατε δικαιολογητικά έγγραφα.

— Ακριβώς.

— Για πού λόγο;

Δεν ήξερα.

— Πώς δεν ξέρατε, ο πρόεδρος του χωριού δεν είχε κάνει ανακοίνωση στα γραφεία της κοινότητας;

— Είχε.

— Την διαβάσατε;

— Όχι, με τις δουλειές στα ζωντανά και τα χωράφια δεν κατηφόρισα στο μεσοχώρι και δεν ήξερα.

— Το κρίμα στο λαιμό σας. Τώρα θέλετε και ρέστα;

— Ακούστε κύριε, φταίω και εγώ δε λέω, αλλά δεν έπρεπε ο πρόεδρος, ο γραμματικός, κάποιος τέλος πάντων να με ειδοποιήσει και μένα;

— Έπρεπε.

— Δεν με ειδοποίησαν, λες και είμαστε οι πολλοί στο χωριό.

— Για την αδιαφορία του προέδρου καλά του γραμματικού θέλετε να μάθει ο κ. Νομάρχης;

— Ακριβώς.

— Εμείς στην εφημερίδα μας γράφουμε ότι έχει σχέση με τους Καλαρρύτες. Γι' γράφουμε.

αυτό δεν μπορούμε να το

— Που ξέρεις μπορεί να συμβεί και σε σας.

Γράφουμε το παραπάνω προληπτικά για να μη πάθει κανένας Καλαρρυτιώτης και μας πει τα ίδια.

★

ΣΤΗΝ ΤΣΟΡΑ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

Το καλοκαίρι το χωριό μας έχει σφρίγος νεανικό και παλμό ανέμελης αξιοπρεπούς ζωής. Διάχυτη η χαρά σεργιανάει στα γκαλντερίμια, στις ανηφορίες, στις κρυόβρυσες, στις αυλόπορτες, στα καφενεία, στις εξοχές, παντού!

Όλα γνωρίζουν κάποιο κορεσμό, ακόμα και η καλοπέραση στις διακοπές. Η αδράνεια υποχωρεί στη δράση και βρίσκονται λύσεις νέας μορφής χαράς στις εξοχές.

Η Τσόρα, η γαλήνια Τσόρα με την απλόχωρη γοητεία της τραβάει κόσμο τα βράδυα. Γύρω απ' το παλιό μεγάλο αλώνι αμφιθεατρικά παίρνουν θέση οι ντόπιοι και ξένοι παραθεριστές.

Η νύχτα γίνεται ημέρα απ' το ολόγιομο φεγγάρι.

Χαρούμενες φωνές, γέλια και διακριτικά κουδουνίσματα απ' τα ζωντανά του Σελίστι σημαδεύουν το χάρμα της νύχτας.

Πιο πέρα διασκεδάζουν πρόχειρα άλλες παρέες μ' ένα τρανζίστορ παραμάσχαλα. Η σύγχρονη μουσική υπογραμμίζει με τους ρυθμούς της το στίγμα της εποχής μας.

Όλα ξεκινούν νωχελικά, στατικά, σαν κουρασμένα, από μια ενδόμυχη διάθεση για διασκέδαση. Ακούγονται ανέκδοτα, χιουμοριστικές διτα, γέλια και η λέξη: ηγήσεις, χειροκροτήματα. Καλό! Έπονται παιγνίδια με κίνηση.

Πόσο ο άνθρωπος νοσταλγεί την παιδική του ηλικία. Διψάει για παιγνίδι, είτε γιατί έχει κενά, είτε γιατί έπαιξε πολύ σαν παιδί.

Το ολόγιομο φεγγάρι φωτίζει και κάνει εναργή τα χαρούμενα πρόσωπα της παρέας.

Η ακτινοβολία της εσωτερικότητας επιδρά σαν καταλύτης στις έγνοιες και τα βάσανα της ζωής, που δεν απολείπονται από κανένα.

Η ώρα περνάει χωρίς να γίνεται αντιληπτή. Τα ρολόγια του χεριού μάταια σημαδεύουν την πορεία της. Η ώρα του γυρισμού στο χωριό έρχεται αργά, χωρίς τη βοήθεια των φακών και του φωτισμού των δρόμων. Το ολόγιομο φεγγάρι κάνει τη νύχτα μέρα, και τη σκέψη χαρά.

★

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΜΑΣ ΕΙΔΗ

Ο ενεστώτας είναι ο πιο εύθραυστος χρόνος. Λες το τώρα είναι γυάλινο. Ο χρόνος μη μου άπτου θα λέγαμε. Έτσι ο Αύγουστος, μετά το μεγάλο πανηγύρι του δεκαπενταύγουστου είναι ο μήνας της φυγής από το χωριό.

Υπάλληλοι, έμποροι, τεχνίτες, εργάτες που η δουλειά τους είναι στα αστικά κέντρα, εγκαταλείπουν το χωριό και με δάκρυα παίρνουν το δρόμο του μεροκάματου, του άγχους, της βιοπάλης. Μένουν οι ντόπιοι οι κτηνοτρόφοι, και κάμποσοι συνταξιούχοι Σεπτέμβριο - Οκτώβριο μέχρι του Αη - Δημητριού.

Η μητέρα συμμαζεύει, ετοιμάζει βαλίτσες και προσέχει να μη ξεχάσουμε τα προσωπικά μας είδη. Έτσι όλοι συμμαζεύουμε χωρίς να μας πάρει η αγάπη της από το χέρι.

Ήρθε η ώρα να φύγουμε. Χωρίς να το θέλουμε αφήνουμε ο καθένας στο χωριό μας κάποιο από τα προσωπικά μας είδη, από βιασύνη ή από κούραση. Πέρα από αυτό αφήνουμε και κάτι πολύτιμο, κομμάτι από την καρδιά μας, υποσχετικό σημάδι της γρήγορης επιστροφής μας σε πείσμα της αναποδιάς του δρόμου Γιάννινα - Καλαρρύτες που δεν λέει να τελειώσει.

Αν ποτέ ο Θεός θελήσει να βοηθήσει να γίνει τότε τα Σαββατοκύριακα θα πλημμυρίσει το χωριό και η καρδιά μας χαρά. Έτσι δεν θα χρειαστεί να βεβαιωθούμε ό,τι δεν αφήσαμε τίποτε από τις αποσκευές μας στο χωριό, γιατί θα χρειάζονται μόνιμα εκεί.

ΣΤΗ ΡΟΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εβδομήντα χρόνια πολιτιστικής προσφοράς

Μεψυχολογική θερμοκρασία, που ευνοεί τη συναισθηματική έξαρση, είναι εύλογο οι άνθρωποι του καιρού μας να θυμούνται και να αναζητούν στις πραγματικές ρίζες τους, στον μόχθο των παλαιότερων καιρών, τα ίχνη της πολιτιστικής τους παρουσίας.

Η θύμιση συμβάλλει στην αυτοσυνειδησία και προσφέρει στις ημέρες μας: α) από ηθικό χρέος μνημόσυνο σεμνό σ' αυτούς που μόχθησαν και β) έρμα στη σχεδία του Συνδέσμου μας, απαραίτητη για την περαιτέρω πολιτιστική πορεία του.

Φέτος το καλοκαίρι ο Ιστορικός πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ» συμπληρώνει 70 χρόνια ζωής από την ίδρυσή του.

Με αφορμή την χρονική σήμανση επικοινωνήσαμε με τον σεβαστό συγχωριανό μας κ. Χριστόφ. Κωσταδήμα, που είχε την τύχη να είναι μέλος του Συνδέσμου από την ίδρυσή του μέχρι και σήμερα και να τον υπηρετήσει επανειλημμένως σε υπεύθυνες διοικητικές θέσεις, όπου άφησε ανεξίτηλη την σφραγίδα της προσωπικότητάς του με το γόνιμο έργο και την ουσιαστική προσφορά του στον Σύνδεσμό μας. Ο κ. Χρ. Κωσταδήμας με γλαφυρότητα και συγκίνηση μας εξιστόρησε σημαντικές λεπτομέρειες για την ίδρυση την δραστηριοποίηση και την μετέπειτα επανίδρυση του Συνδέσμου.

ΙΔΡΥΣΗ

Ιστορικός Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ» ιδρύθηκε την 6η Αυγούστου 1916 από την Γ.Σ. των Καλαρρυτιωτών. Στο πρώτο του Καταστατικό γράφουν . . . ελάχιστον ευγνωμοσύνης φόρον αποτίοντες τη γενετείρα και φίλη ημών Πατρίδι, απεφασίσαμεν και προέβημεν εις την σύμπτιξιν και ίδρυσιν, με έδραν την εν Ηπείρω κωμόπολιν Καλαρρύται Σωματείου υπό την επωνυμίαν Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών η «Πίνδος» . . .

Γράφει ο κ.
ΘΕΟΔ. Κ. ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗΣ
Γεν. Γραμματέας του
Συνδέσμου

Οι πρώτες νύξεις για ίδρυση Σωματείου είχαν γίνει από το 1915 και στις διάφορες συζητήσεις για το θέμα αυτό υποστήριζε έντονα την ιδέα ο Περικλής Αντ. Μπίζιος, που μαζί με τους Τάκη Μπαζάκη, Κώστα Τσόλα, Γιάννη Σκεύη κ.ά. ήταν οι εμψυχωτές και οι φλογεροί αναμεταδότες της ιδέας.

Τελικά το καλοκαίρι του 1916 η ιδέα είχε πλέον ωριμάσει, είχε γίνει συνείδηση σ' όλους τους Καλαρρυτιώτες, ότι έπρεπε να ιδρύσουν Σωματείο πράγμα που έγινε όπως προαναφέραμε με την Γ.Σ. της 6ης Αυγούστου 1916 και αναγνωρίστηκε ως νομικό πρόσωπο με την υπ. αρ. 27 απόφαση του Δικαστηρίου Πρωτοδικών Ιωαννίνων την 8 Μαρτίου 1917.

Το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου είχε Πρόεδρο τον Κώστα Γ. Τσόλα (ήταν ο πρεσβύτερος, αλλά και απ' τους δραστηριότερους), Γεν. Γραμματέα τον εμψυχωτή Περικλή Αντ. Μπίζιο, Ταμία τον ακούραστο Τάκη Ν. Μπαζάκη, Αντιπρόεδρο τον Ηλία Β. Φασούλη και Ειδ. Γραμματέα τον Βασίλη Ιωαν. Χατζή

Ακόμη το δεκαμελές Δ. Σ. συμπληρώνονταν από τους Συμβούλους: Αριστείδη Γ. Ζαρίμπα, Μιχάλη, Γ. Λώλα, Σωτήρη Κ. Γκογκάκη, Δημήτριο Γ. Ζάγκλη και Σπύρο Κ. Γκούμα.

Ο Σύνδεσμος μας δύο χρόνια μετά απ' την ίδρυσή του, εδειξε φανερά, ότι το πρώτος ενθουσιασμός είχε περάσει και για τα επόμενα 5 — 6 χρόνια η δραστηριότητά του ήταν ουσιαστικά μηδαμινή.

Έτσι το 1925 γίνεται νέα προσπάθεια δραστηριοποίησης του Συνδέσμου, η οποία συνδιάζεται με Τροποποίηση του Καταστατικού και με την είσοδο στο Δ.Σ. νέων ανθρώπων με πείσμα και πάθος προσφοράς για τους Καλαρρύτες.

Η τροποποίηση έγινε από τη Γ.Σ. της 6ης Σεπτεμβρίου 1925 και εγκρίθηκε από το Πρωτοδικείο Ιωαννίνων με την υπ. αριθ. 516 απόφασή του της 4 Νοεμ. 1925.

Το νέο Δ.Σ. του Συνδέσμου απαρτίζονταν από τους:

Πρόεδρος: Αθαν. Σπ. Φασούλας
Γεν. Γραμματέας: Χριστοφορος Κωσταδήμας
Ταμίας: Απόστολος Αντωνίου
Αντιπρόεδρος: Αθαν. Γρ. Φασούλας
Ειδ. Γραμματέας: Αχιλλέας Ζάγκλης
Σύμβουλοι: Κώστας Τσόλης, Δημητρ. Ζάγκλης, Ηλίας Φασούλης, Ιωάννης Σκεύης και Κώστας Μαρέτης.

Επακολούθησε μια δημιουργική και πλήρης δραστηριότητων περίοδος 7 - 8 ετών για το Σύνδεσμο.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Την περίοδο αυτή ο Σύνδεσμος κατάφερε να δημιουργήσει έργα που άλλαξαν την μορφή της Κωμόπολης Καλαρρυτών και να ρίξει ιδέες που αν είχαν καταφέρει να υλοποιηθούν, τότε σίγουρα η μοίρα της γενετειράς μας θα ήταν πιο ευοίωνη για το σήμερα και το μέλλον.

Το σημαντικώτερο έργο του Συνδέσμου ήταν η κατασκευή στο μεσοχώρι της αμφιθεατρικής πλατείας. Έργο που μας κάνει όλους τους Καλαρρυτιώτες υπερήφανους σήμερα.

Στην πρώτη σειρά των έργων του Συνδέσμου πρέπει να αναφέρουμε και τον τοίχο (ξηρολιθιά), που έκτισαν τα μέλη του με προσωπική εργασία από το επάνω μέρος της Τζάμινας μέχρι το κατώτερο σημείο του υψώματος του Προφ. Ηλία ώστε να προστατεύεται το Σελίστι από τα ζώα.

Σημαντική προσφορά του Συνδέσμου και η δενδροφύτευση. Με ενέργειες και προτροπές του πραγματοποιήθηκαν ομαδικές δενδροφυτεύσεις. Οι καρυδιές που σώζονται σήμερα σε κτήματα στο Σελίστι καθώς και οι καρυδιές πίσω από την Καταρεία και πάνω απ' αυτή είναι ένα μέρος του δενδροφυτευτικού οργασμού που κατάφερε να εμφυσήσει ο Σύνδεσμος στα μέλη του.

Άλλος ένας τομέας που πέτυχε ο Σύνδεσμος ήταν ο επιμορφωτικός και ψυχαγωγικός.

Με πολύ νοσταλγία αλλά και καμάρι θυμούνται οι γέροντες σήμερα τις 5 - 6 επιτυχημένες παραστάσεις, που έδωσε ο Σύνδεσμος τους καλοκαιρινούς μήνες στην Πλατεία Καλαρρυτών. Το κατάστημα κάτω του Κοινοτικού γραφείου ήταν τα παρασκήνια και η σκηνή ήταν ο χώρος προ του καταστήματος κατάλληλα διαρρυθμισμένος και διακοσμημένος, ώστε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της παράστασης.

Οι θεατρικές παραστάσεις του Συνδέσμου ήταν πολιτιστικό γεγονός και συνήθως πραγματοποιούνταν την ημέρα γιορτής της επετείου του Συνδέσμου δηλ. την 6η Αυγούστου.

Τις παρακολουθούσαν σύσσωμα όλοι οι κάτοικοι που στην συνέχεια προσέφεραν τον οβολό τους για την οικονομική ενίσχυση του Συνδέσμου. Ανεβάστηκαν έργα των Περσιάδη, Κορομηλά, κ.ά. Ακόμη ανεβάστηκαν κωμωδίες και ποιητικές σάτιρες καλοπροαίρετα γραμμένες από μέλη του Συνδέσμου που καυτηρίαζαν πρόσωπα και πράγματα της Κωμόπολης.

Η ψυχή θα λέγαμε των θεατρικών αυτών παραστάσεων ήταν οι Χριστ. Κωσταδόμας, Αχιλ. Ζάγκλης και Θεόδ. Γκογκάκης.

Πρέπει ακόμη να σημειώσουμε ότι όλοι οι ρόλοι (ανδρικοί και γυναικείοι) ερμηνεύονταν μόνο από άνδρες με καταλληλη αμφίεση.

Ήταν η εποχή που ακόμη τα ήθη και έθιμα μιας τόσο κλειστής Παραδοσιακής κοινωνίας δεν επιτρεπουν στη γυναίκα να συμμετέχει στο θέατρο.

Ευμενέστατο αντίκτυπο και πράξη τόνωσης του ηθικού των αποκλεισμένων Καλαρρυτών ήταν η εναποθήκευση από τον Σύνδεσμο καλαμποκιού

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 7η ΣΕΛ.

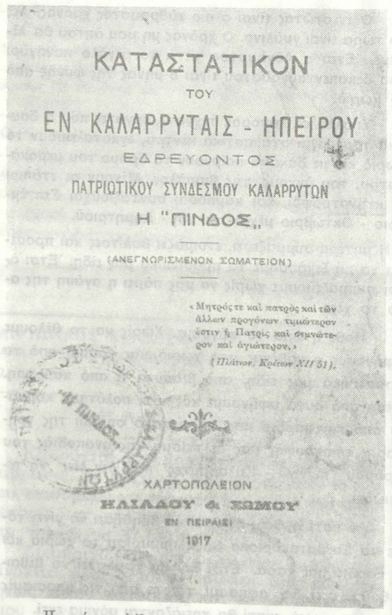
ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΝ ΚΑΛΑΡΡΥΤΑΙΣ - ΗΠΕΙΡΟΥ
ΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ
Η "ΠΙΝΔΟΣ,,
(ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ)
«Μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων τιμιώτερον ἐστιν ἡ Πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον.»
(Πλάτων, Κρίτων XII 51).
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΗΛΙΑΔΟΥ & ΣΙΜΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
1917

Η πρώτη σελίδα του πρώτου Καταστατικού

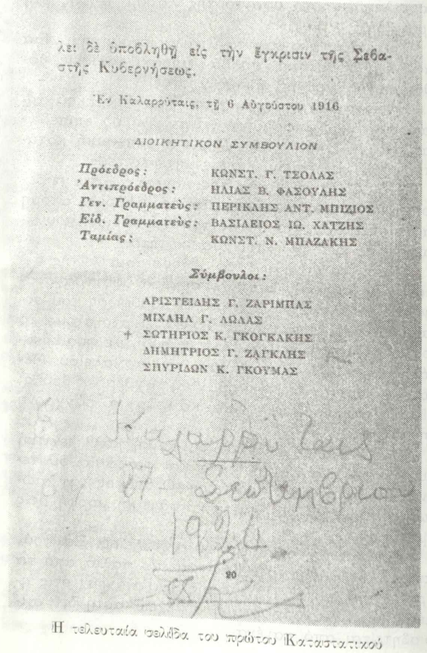
λει δὲ ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως.
Ἐν Καλαρρύταις, τῇ 6 Αὐγούστου 1916
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Πρόεδρος: ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΣΟΛΑΣ
Ἀντιπρόεδρος: ΗΛΙΑΣ Β. ΦΑΣΟΥΛΗΣ
Γεν. Γραμματεὺς: ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΝΤ. ΜΠΙΖΙΟΣ
Εἰδ. Γραμματεὺς: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΩ. ΧΑΤΖΗΣ
Ταμίας: ΚΩΝΣΤ. Ν. ΜΠΑΖΑΚΗΣ
Σύμβουλοι:
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΖΑΡΙΜΠΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΩΛΑΣ
+ ΣΩΤΗΡΙΟΣ Κ. ΓΚΟΓΚΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΖΑΓΚΛΗΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝ Κ. ΓΚΟΥΜΑΣ
Καλαρρύτες 07 Σεπτέμβριος 1924
20

Η τελευταία σελίδα του πρώτου Καταστατικού

Τα 70 χρόνια του Συνδέσμου μας

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ 6η ΣΕΛ.

κατά τους θερινούς μήνες, που πουλιώταν τον χειμώνα σε εκείνα τα μέλη του Συνδέσμου και σε εξαιρετικές περιπτώσεις και σε φτωχούς μη μέλη, που δεν είχαν την δυνατότητα αγοράς και αποθήκευσης από το καλοκαίρι.

Αξίζει να τονίσουμε ότι οποτεδήποτε το Δ.Σ. του Συνδέσμου έρχονταν σε επικοινωνία με τις αρχές του Κράτους (Διοικητικές, Νομάρχες, βουλευτές κ.ά.) πάντα έθετε και το μεγάλο πρόβλημα της συγκοινωνίας, του δρόμου.

Ακόμη είχε συζητηθεί από το Σύνδεσμο η δημιουργία τμήματος υφαντικής και ραπτικής. Επίσης και η αξιοποίηση του λιγνίτη που είχε εντοπισθεί στην θέση «Κουρκούμπιτα».

Δεν κατάφεραν όμως οι ιδέες αυτές να υλοποιηθούν.

Από το μέσον της δεκαετίας του 1930 και μετά αρχίζει μια κάμψη των δραστηριοτήτων και τελικά ο Πόλεμος του 1940 δίνει τη χαριστική βολή στη όλη πολιτιστική προσπάθεια.

ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ — ΝΕΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Στο τέλος της δεκαετίας του 1960 αρχίζει να ωριμάζει στα Γιάννινα η ιδέα επανίδρυσης του Συνδέσμου. Πρωταγωνιστούν σ' αυτή τη νέα κινητοποίηση και σύμπτηξη των Καλαρρυτιωτών μέλη του παλαιού Συνδέσμου και πολλοί νέοι επιστήμονες που δραστηριοποιούνται στα Γιάννενα. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η επανίδρυση το 1971 του Πατριωτικού Συνδέσμου Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ» με έδρα τα Γιάννινα.

Με πρωτοφανή ζήλο οι Καλαρρυτιώτες που κατοικούν στα Γιάννινα άρχισαν να χτίζουν ένα Σύνδεσμο που σε λίγα χρόνια άρχισε να κάνει έντονη την παρουσία του στην πόλη μας, τον Ελλαδικό χώρο και την Ευρώπη.

Συμπαράσταση στο Σύνδεσμο ηθική, αλλά και οικονομική στα πρώτα βήματά του προσέφεραν και οι απανταχού Καλαρρυτιώτες των Αθηνών, Θεσσαλονίκης της Θεσσαλίας και άλλων περιοχών της χώρας μας.

Το χορευτικό του Συνδέσμου με την επωνυμία Λαογραφικός - Χορευτικός Όμιλος «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ» έκανε γνωστό το Σύνδεσμο και τους Καλαρρύτες πέρα απ' τα σύνορα της χώρας μας με τις επιτυχημένες εμφανίσεις του σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Φυσικό αποτέλεσμα της αναγνώρισης της αξίας του Ομίλου είναι οι συνεχείς βραβεύσεις του σε Παγκόσμιο και Πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Σήμερα ο Σύνδεσμος συγκαταλέγεται, από το Υπουργείο Πολιτισμού χάρις στις δραστηριότητές του, στους πρώτους της Χώρας μας.

Η κάθε εκδήλωσή του στην πόλη μας είναι πολιτιστικό γεγονός για τα Γιάννινα.

Ο Σύνδεσμος, ζωντανή συνέχεια του πρώτου Συνδέσμου του 1916, ουσιαστικός αρωγός της Κοινότητας στα σημερινά καυτά προβλήματα έχει αναλάβει και προωθεί με σύνεση, μεράκι, αγάπη και πείσμα τα βασικώτερα έργα υποδομής των Καλαρρυτών όπως του δρόμου, της επικοινωνίας, της ενημέρωσης της Τουριστικής αξιοποίησης, της ενίσχυσης (οικονομικής και ηθικής) της Παραδοσιακής μορφής κ.ά.

Η σημερινή σύντομη αναφορά στην ιστορία του Συνδέσμου ας σταθεί για μας εγερτήριο σάλπισμα στους δύσκολους καιρούς μας και μνημόσυνο των ψυχών των αειμνήστων πρωτοιδρυτών και πρωτεργατών του 1916. Σίγουρα η ψυχή τους αγαλιάζει αντικρύζοντας πόσο ψηλά, πόσο λαμπερά και πόσο περήφανα στέκεται το δημιούργημά τους και ότι βρίσκεται σε καλά χέρια.

ΘΕΟΔ. Κ. ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗΣ

Κοινωνικά

ΓΑΜΟΙ

Στα Γιάννινα παντρεύτηκαν:

— Την 15-6-86 η Φωφώ Απ. Φούζα.

— Την 5-7-86 η Αλέκα Πετρ. Μπαργιάννη.

Στη Θεσσαλία οι:

— Την 5-5-86 η Παρασκευή Θεοδ. Αγγέλη.

— Την 11-5-86 η Ελένη Πετρ. Μπακαγιάννη, Σωτήριος Ιωάν. Τσόκας και ο Κώστας Τσιμπίκης.

— Την 18-5-86 η Αγλαΐα Αλ. Ζάγκου.

Τα «Κ.Ν.» εύχονται σ' όλους κάθε ευτυχία και επιτυχία στη νέα τους ζωή.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Έφυγαν για πάντα από κοντά μας οι συμπατριώτες μας:

— Την 14-5-86 ο Αθανάσιος Μπαρμπούτης ετών 83 που διέμενε στο Κουλούρι Λαρίσης.

— Την 23-5-86 η Ελισάβετ Μπακαγιάννη ετών 96 που διέμενε στα Γιάννινα.

— Την 1-6-86 ο Ηλίας Τσιμπίκης ετών 71 που διέμενε στο Κουλούρι Λαρίσης.

— Την 20-6-86 η Νίνα Γκίκα - Μπόζιου ετών 59 που διέμενε στα Γιάννινα.

— Την 25-6-86 ο Κώστας Δημ. Μπαργιάννης ετών 72 που διέμενε στα Γιάννινα.

— Την 30-6-86 ο Χρίστος Ζέρβας ετών 80 που διέμενε στα Γιάννινα.

— Την 9-7-86 ο Γεώργιος Κ. Αρλέτος ετών 71 που διέμενε στα Γιάννινα.

Τα «Κ.Ν.» εκφράζουν στους οικείους τους θερμά συλυπητήρια.

ΟΡΕΙΝΗ ΔΡΥΣ

Μαρία Ι. Θεοχάρη

Η συντροφιά στη ζωή με τις αλησμόνητες μορφές του χθες, προσφιλή μας πρόσωπα, γίνεται με τον ψυχισμό μας. Ο κρίκος, που μας ενώνει μαζί τους, έχει γίνει από το υλικό της αξίας τους και την εσωτερική ποιότητα του είναι μας. Η συμβίωση αυτή είναι δύσκολη στους δύσπιστους καιρούς μας.

Ανάυδοι μένουμε συχνά από τις τραγικές μορφές της ζωής των απλών ανθρώπων, που έζησαν πράγματι περήφανα. Ορφανοί από διδάχους οδηγούς και άγευστοι από τυπική μόρφωση, στην αδιάλειπτη μεταβλητότητα των καιρών μας, μένουν ακέραιοι, αμετάβλητοι, σαν τα πολύτιμα μέταλλα. Διατηρούν έντονα τη σφραγίδα της γνήσιας ανθρωπιάς, της πραγματικής αξιοπρέπειας και της ψυχικής ομορφιάς, που γι' αυτή αξίζει να ζεις.

Η ΜΑΡΙΑ Ι. ΘΕΟΧΑΡΗ, το γένος Ζαλαβρά, γεννήθηκε στους Καλαρρύτες το 1876 και πέθανε στη γενέτειρα το 1953. Είχε αδέρφια: τον Κώστα, Χρήστο, τη Διονυσία (Νυσιούλα) και την Αγγελική Τζαλαβρά. Παντρεύτηκε το χρυσοχόο Νάκο (Ιωάννη) Θεοχάρη και μαζί του έφερε στον κόσμο οχτώ παιδιά: Το Βασίλη, το Γιώργο, τον Πέτρο, το Χριστόφορο, το Δημοσθένη, την Παρασκευή, την Ασπασία και Ασπασία.

Ο Νάκος Θεοχάρης λάτρευε δικαιολογημένα και κυριολεκτικά τη γυναίκα του Μαρία και έπινε νερό στο όνομά της. Συχνά έλεγε: «Μαρία και ο κόσμος όλος».

Η τέτα Νάκαινα, έτσι την έλεγαν στο χωριό, ήταν το διαμάντι της οικογένειας Θεοχάρη στους Καλαρρύτες. Λεβεντογύναικα, με αδρά, μελαχροινά και ευγενικά χαρακτηριστικά δραματικής ηρωΐδας. Η κορυφαία του χορού της οικογενειακής μας τραγωδίας. Ο χάρος, ζήλεψε με μανία το έχει και την ευτυχία της οικογένειας Θεοχάρη και τη χτύπησε σκληρά και αδυσώπητα.

Ο πιο μεγάλος κεραυνός της μοίρας για τη φαμίλια της ήταν ο θάνατος της Παρασκευής Θεοχάρη στην άνοιξη της ζωής της. Όμορφη μελαχροινή, μαυροδέματη, σεμνή, ευαίσθητη και ενάρετη, σωστή νεράϊδα.

Την Κυριακή ντύθηκε νύφη και στεφανώθηκε στον Α΄ι΄ - Νικόλα Καλαρρυτών και τη Δευτέρα άνοιξε τα φτερά της για τον άλλο κόσμο!

Γράφει ο Λυκειάρχης Ι. Γ. Θεοχάρης

Βαρύς ο πόνος για το σπίτι μας αλλά στη δόλια μου γιαγιά Μαρία ήταν μεγάλος χαλασμός! Της έκαψε κυριολεκτικά τα σωθικά, αλλά δε γονάτισε. Με θερμή πίστη στο Θεό, ορεινή δρυς, έμεινε όρθια.

Ο πόνος τους δυνατούς τους μεταμορφώνει σε τιτάνες. Με τις νέες τους ψυχικές διαστάσεις η συμπεριφορά τους γίνεται υπόδειγμα ποιότητας ζωής. Βλέπουν, ζυγίζουν και κρίνουν συχνά αλάθευτα.

Στο βαρύ πόνο απ' το χαμό της νύφης, κόρης της θεια - Νάκαινας συμπαραστάθηκαν συγγενείς, η γειτονιά, όλο το χωριό, ιδιαίτερα οι φίλες της: Η Γιάνναινα Στούλιου και η Νάσαινα Κοταρέλα.

Δεν έμεινε απαθής και η φύση του χωριού μας. Ο λαμπρός ορεινός ήλιος θέρμαινε την καρδιά της. Οι σκελετόβραχοι των βουνών μας δυνάμωναν τη θέληση για ζωή. Οι κέδροι (τα τζουνιάπινα) στις πλαγιές του λόφου της Παναγιάς της τόνωναν την υπονή και την καρτερία. Ανάπνεε, ήλπιζε, και έλεγε με σθένος: «Χάθηκαν τόσοι δικοί μας, μείναμε κιόλας».

Τ' άκουσμα των χτύπων της καμπάνας του Α΄ι΄ - Γιώργη της Πουλιάνας από τους ξενιτεμένους, που επέστρεφαν στην πατρίδα, συχνά της μάτωνε την καρδιά, γιατί πολλά από τα σπλάχνα της δε θα ρχονταν ποτέ.

Η θεια - Νάκαινα αποφεύγε διακριτικά στενάχωρες συζητήσεις στο σπίτι και ποτέ δεν έκλαιε αν και οι αφορμές ήταν πολλές. Συχνά ξέσπαγε σε γερό κλάμα και πονεμένο μοιρολόγι δουλεύοντας στα χωράφια έξω από το χωριό, παρέα με τα ζωντανά και τ' αγριοπούλια. Μετά ξαλάφρωνε και συλλογιούνταν: «Έχομε χρέος, πρέπει να ζήσουμε».

Μια απ' τις νύφες της, κι ευτύχησε σ' αυτόν τομέα, της είπε κάποια μέρα:

— Μάνα, μη κλαίς στα χωράφια, θ' αρρωστήσεις. Αυτοί που έφυγαν χαλασμό μας έφεραν, αλλά δε γυρνούν με κλάμα.

Η θεια - Νάκαινα απάντησε μυαλωμένα, όπως πάντα:

Δε κλαίω, δε σας κακορδίζω.

— Να, ο κόσμος, οι χωριανοί, λένε, ότι κλαις στα χωράφια, στο Σελίστι.

— Ο κόσμος, ας λέει, αφού δεν έχει άλλη δουλειά να κάνει. Ο πόνος, κοπέλα μου, είναι δικός μας, εμείς θα τον περάσουμε. Ο κόσμος λέει, ας λέει. Μας βρήκε το κακό, τι να κάνουμε, θα το πιούμε το ποτήρι, έχομε συνηθίσει τώρα. Μας βρήκε, κατάλαβες; Ποιος τη θέλει τη στενοχώρια, αλλά . . . και βούρκωσαν τα μάτια της.

Η θεια - Νάκαινα, με το στρωτό μυαλωμένο λόγο της, τα 'χε τετρακόσια και έφερνε στα νερά της το συνομιλητή της. Ποτέ δεν το 'βαζε κάτω, πονούσε, αγωνιζόταν και δε γονάτιζε. Στάθηκε όρθια κοντά στη φαμίλια της, αξιοπρεπής, ικανή, λεβέντισσα, με Πίστη στο Θεό και με το σταυρό στον Α΄ι΄ - Νικόλα. Δυνατή, πάντοτε δυνατη, παρά τα τόσα και τόσα αστροπελέκια που δέχτηκε και ο περιορισμένος χώρος δε μας επιτρέπει να ιστορήσουμε.

Αυτές οι γραμμές, έκφραση απέραντου θαυμασμού και απέραντης αγάπης στη μεγάλη μου γιαγιά Μαρία, ας είναι λίγα φρεσκοκομμένα ζαμπάκια απ' τον Α΄ι΄ Λιά στον τάφο της.

Σίγουρα η ψυχή της αρχοντογύναικας, των Καλαρρυτών νιώθει αγαλλίαση από την αναγνώριση της διαμαντένιας προσωπικότητάς, που δεν ξεχνάμε ποτέ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

«ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ»
ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ 31 ● ΤΗΛ. 32.623 ● ΓΙΑΝΝΙΝΑ
Δ)ΝΤΗΣ: Συντάσσεται από επιτροπή
Για οποιαδήποτε πληροφορία που έχει σχέση με την εφημερίδα απευθύνεσθε στον κ. Θεόδ. Μπαργιάννη τηλ. (0651) 25561 & (0651) 37440
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: Διανέμεται δωρεάν για τα μέλη του Συνδέσμου. Για τα μη μέλη 30 δρχ. το φύλλο
Τυπογραφείο: Γ. ΔΟΥΒΑΛΗ - Λ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 41 ● ΤΗΛ. 20.544 ● ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Συνεδρίαση του άτυπου φορέα στα Γιάννινα

Στα Γιάννενα, την 17 - 5 - 86 στην αίθουσα του Πατριωτικού Συνδέσμου Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ» πραγματοποιήθηκε η προγραμματισθείσα συνάντηση του άτυπου φορέα.

Στην συνάντηση συμμετείχαν: 1. Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών «η Πίνδος» 2. Ο Σύλλογος των εν Αττική Καλαρρυτιωών 3. Ο Πανθεσσαλικός Σύλλογος Καλαρρυτών 4. Η Κοινότητα και αρκετοί συμπατριώτες κυρίως μέλη του Συνδέσμου.

Αφού αρκετός χρόνος καταναλώθηκε για διαδικαστικά θέματα κατόπιν ο εκπρόσωπος του φορέα στην Αθήνα έκανε εκτενή ενημέρωση για την Τουριστική ανάπτυξη των Καλαρρυτών μέσω του Ε.Ο.Τ. και έγινε κατανοητό απ' όλους ότι με την δραστηριοποίηση του φορέα καταφέραμε να βρίσκεται σε αρκετά προχωρημένη θέση η αξιοποίηση των Καλαρρυτών από τον Ε.Ο.Τ. αφού άρχισε ήδη η πλήρης μελέτη από μηχανικούς του. Ακόμη έχει εγκριθεί ποσό 1 εκ. δρχ. για διαθεστρώματα και από την καλή χρήση των εξαρτάται η μελλοντική επιχορήγηση. Τέλος ο Ε.Ο.Τ. με έγγραφά του στη Νομαρχία και στο Υπουργείο Δημ. Έργων ζητά την αποπεράτωση του δρόμου.

Στη συνέχεια η συζήτηση αφορούσε το δρόμο που δυστυχώς τόσο καθυστερεί. Προτάθηκε ο Πρόεδρος της κοινότητας με εκπροσώπους των Συλλόγων να κάνει παραστάσεις στην Νομαρχία.

Το επόμενο θέμα ήταν το Συνέδριο και η συνάντηση στους Καλαρρύτες. Επ' αυτού ο Γ. Γραμματέας του Πατρ. Συνδέσμου Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ» κ. Θεοδ. Μπαργιάνης είπε:

«Κάθε εποχή χρησιμοποιεί μερικούς όρους στιλπνούς που εντυπωσιάζουν και ανταποκρίνονται σε κάποιες σκοπεύσεις της. Θ' αναφέρουμε την φράση του καιρού μας: «Ποιότητα ζωής». Διαθέτει μια δόση υπερβολής όπως όλα σχεδόν τα συνθήματα. Γεγονός πάντως παραμένει ότι ο σύγχρονος άνθρωπος μέρα με την μέρα στην εποχή μας ζει έντονα την έλλειψη της ποιότητας ζωής.

Θα διαρωτηθούμε: Τι σχέση έχει η ποιότητα ζωής με την συνάντησή μας που θέμα της έχει τα καυτά προβλήματα των Καλαρρυτών;

Στην ερώτηση αυτή η απάντησή μας είναι: «Για μας, Καλαρρύτες και ποιότητα ζωής ταυτίζονται' οι Καλαρρύτες είναι σήμερα σίγουρη προϋπόθεση για ποιότητα ζωής».

Απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα πρέπει να πάρουμε όλοι μια θέση όχι θεωρητική, αλλά πρακτική, δηλαδή να μη μείνουμε στα λόγια αλλά να κάνουμε έργα.

Οι Καλαρρύτες στην περίοδο της ακμής τους, τον παρελθόντα αιώνα που αριθμούσαν 6.000 κατοίκους, που ήταν Δήμος και τα Γιάννινα «ωχριούσαν» σε πληθυσμιακή και πολιτιστική παρουσία μπροστά τους, διέθεταν υψηλής στάθμης Πολιτισμό και ποιότητα ζωής.

Σήμερα οι Καλαρρύτες μπορούν να γίνουν προϋπόθεση για σύγχρονη παρουσία της ποιότητας ζωής.

Τα σημερινά προβλήματα των Καλαρρυτών είναι πολλά και ουσιαστικά και συχνά και αυτοί που τα νοιώθουν, ίσως δεν συλλαμβάνουν τις πραγματικές τους διαστάσεις και την αληθινή τους υπόσταση.

Η παρουσία τους βέβαια είναι έντονη. Η σύλληψή τους και ο καθορισμός τους όμως είναι δύσκολος. Η σωστή επισήμανση και περιγραφή ανοίγει το δρόμο για την σωστή λύση τους.

Δεν λέω κάτι το νέο, τονίζοντας ότι σήμερα τον υπ' αριθ ένα πρόβλημα των Καλαρρυτών είναι η οδική σύνδεση - Ιωαννίνων - Καλαρρυτών. Πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε στην έξοδο του λαβύρινθου.

Μετά το δρόμο θ' αναφέρω μόνο τα προβλήματα του χωριού μας, χωρίς να υπεισέλθω στην ανάπτυξή τους και θα τελειώσω με μια πρόταση.

Πάντοτε με καλή πίστη και λογική. Πρέπει να μη ξεχνάμε ότι τα προβλήματα έχουν δύο όψεις, η μία είναι η πραγματική τους υφή, δύσκολη στη σύλληψη και την έκφρασή της και η δεύτερη, εκείνο που παριστάνει ότι είναι, αυτό που φαίνεται. Θα προσπαθήσω να πλησιάσω την πρώτη.

Οι Καλαρρύτες έχουν πρόβλημα επιβιώσεως. Με άλλα λόγια, πως θα ζήσουν οι άνθρωποι που ζουν μόνιμα εκεί; Δεν θ' απαντήσω στο καυτό ερώτημα, αλλά θα αναφέρω και τα άλλα θέματα.

Για να διευκολυνθούμε στην επισήμανση των άλλων θεμάτων θα πάμε πίσω στην περίοδο της ακμής των Καλαρρυτών και θα παρατηρήσουμε τους τομείς της προόδου του. Αυτοί πρέπει να είναι οι στόχοι αναπτύξεως του σήμερα.

Οι Καλαρρύτες διέπρεψαν:

1) στην τέχνη της αργυροχρυσοχοΐας

2) στην προβατοτροφία

3) Στο εμπόριο, ειδών μαλλιού.

Αυτοί οι τομείς τους έφεραν να συναλλάσσονται με τις χώρες της Ευρώπης και τα κέρδη να εξασφαλίζουν την ποιότητα ζωής.

Φυσικά σήμερα οι δραστηριότητες αυτές στο χωριό μας είναι ή μπορεί να γίνουν «δυνάμεις» εξελίσσιμες.

Σήμερα στους τρεις παραπάνω τομείς θα τοποθετήσουμε και τις σύγχρονες μορφές «βιομηχανίας» 1) τον Τουρισμό με τεράστιες δυνατότητες εξέλιξης 2) την ιχθυοτροφία 3) Οικοτεχνία (Υφαντική).

Έκανα τις επισημάνσεις χωρίς να ξεχνάω ότι ο πόνος απ' την σημερινή εγκατάλειψη των Καλαρρυτών ξεριζώνει συχνά την πίστη, τους στόχους, την αφοσίωση.

Έρχεται το ερώτημα. «Αυτοί είναι οι τομείς στους οποίους πρέπει να στηριχθεί η προκοπή του χωριού». Σαφώς όχι, πάντως είναι οι πιο σπουδαίοι. Είναι αυτοί που θα απομακρύνουν τη σημερινή μοναξιά, τη φοβερή μόνωση, την ανείπωτη αδράνεια του σήμερα.

Και τελειώνω με μια πρόταση.

Οι συναντήσεις της σημερινής μορφής δείχνουν έμπρακτα το ενδιαφέρον όλων μας για τη γενέτειρα, δείχνουν ακόμη το πάθος μας γι' αυτήν.

Αλλά ο συναισθηματισμός δεν επιλύει θέματα, απλώς μας φέρνει κοντά τους.

Προτείνουμε για την υπεύθυνη και γόνιμη αντιμετώπιση των θεμάτων των Καλαρρυτών ένα Προσυνέδριο Πανκαλαρρυτιώτικο εδώ στα Γιάννινα από Καλαρρυτιώτες του Ελλαδικού χώρου και του εξωτερικού.

Αυτό θα προετοιμάσει το Συνέδριο. Υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις σε ανθρώπινο δυναμικό να γίνουν αυτά σε υποδειγματικό επίπεδο από οργανωτικής πλευράς και πρακτικών συμπερασμάτων.

Προτείνω για τον τόπο των συναντήσεων τα Γιάννινα για τους εξής λόγους:

1) Είναι κοντά στο χωριό και η έδρα των Διοικητικών Υπηρεσιών του Νομού

2) Διαθέτει ευάριθμη παροικία Καλαρρυτιωτών

3) Είναι έδρα του πρώτου και ιστορικού Συνδέσμου Καλαρρυτών «Η Πίνδος».

Καλά θα ήταν να γίνει στους Καλαρρύτες αλλά ας ευχηθούμε να γίνει εκεί το δεύτερο με καλύτερες προϋποθέσεις.

Μέχρι να γίνει το προσυνέδριο και το Συνέδριο, φυσικό είνα να μη μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα στα θέματα του χωριού μας.

Ο σύγχρονος άνθρωπος μεθάει απ' τον μονόλογο αι ας κάνει λόγο για διάλογο. Ο διάλογος, ο δημιουργικός δάλογος θα γίνει στα Συνέδρια.

Πρέπει τα σοβαρά θέματα να τα αντιμετωπίζουμε με σοβαρούς και υπεύθυνους χειρισμούς. Έτσι μόνον οι Καλαρρύτες θα προκόψουν πάλι, θα αναγεννηθούν, θα γίνουν εστία μοναδικής πολιτιστικής παρουσίας με ζηλευτή ποιότητα ζωής.

Ευχαριστώ».

Αφού ακούστηκαν οι γνώμες όλων των μελών του φορέα τελικά αποφασίστηκε: 1. Να γίνει στο πρώτο 10ημερο του Αυγούστου συνάντηση στους Καλαρρύτες με την μορφή της λαϊκής Συνέλευσης.

2. Να συγκληθεί οπωσδήποτε Συνέδριο αφού πρώτα, προετοιμαστεί κατά τον καλλίτερο τρόπο κι αυτό μπορεί να γίνει μετά το 1987.

Τέλος συζητήθηκε το θέμα της προβολής των Καλαρρυτών με σχετική βιντεοκασέτα. Αποφασίστηκε να ετοιμαστεί με κοινά έξοδα των Συλλόγων.

Η συνάντηση έληξε με την διαπίστωση όλων ότι το μέχρι τώρα έργο του φορέα είναι σημαντικό και θετικό κι αυτό χρειάζεται με τη βοήθεια όλων να ενδυναμωθεί ο ρόλος του για την καλλίτερη ευόδωση του σκοπού του.

Τελική μελέτη Ε.Ο.Τ. για τους Καλαρρύτες

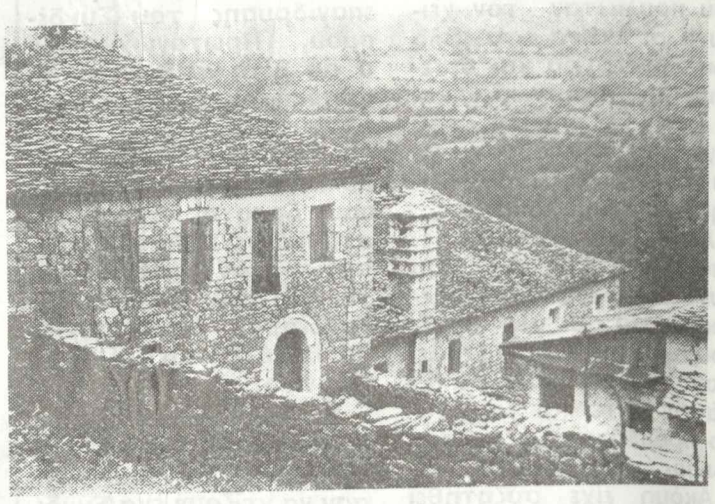

Μετά από ενέργειες του άτυπου φορέα που έχουν συστήσει οι τοπικοί σύλλογοι Ιωαννίνων, Λάρισας και Αθήνας μαζί με την Κοινότητα των Καλαρρυτών ο Εθνικός Οργανισμός Τουρισμού αποφάσισε να υλοποιήσει τις προτάσεις για την τουριστική αξιοποίηση του χωριού μας, προχωρώντας στην σύνταξη της τελικής μελέτης. Έτσι την Πέμπτη 12 Ιουνίου, πήγε στους Καλαρρύτες ο αρχιτέκτονας του Ε.Ο.Τ. κ. Δημήτρης Καββαδίας, ο οποίος είναι ειδικός στην μελέτη και αξιοποίηση των παραδοσιακών οικισμών και για 4 μέρες ασχολήθηκε με μετρήσεις, απότυπώσεις και με συλλογή στοιχείων για τη σύνταξη της μελέτης αυτής.

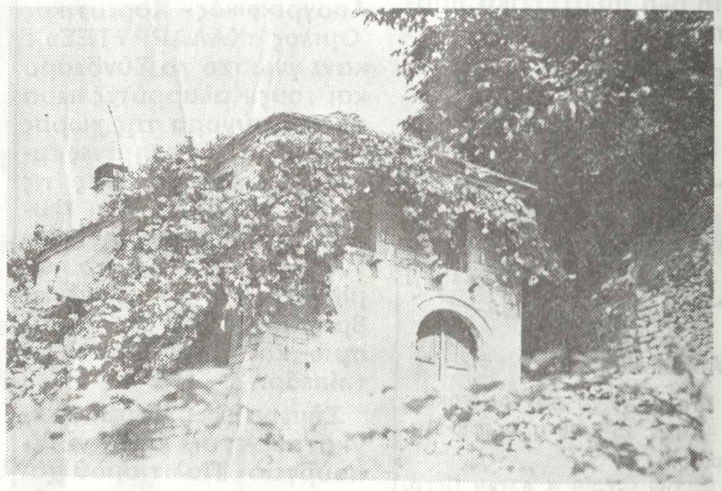

Όπως πληροφορηθήκαμε από την Αθήνα, αλλά είχαμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε και οι ίδιοι, ο κ. Καββαδίας είναι ένας άριστος επιστήμονας με μεγάλη πείρα και αγάπη για τους παραδοσιακούς οικισμούς, και θεωρείται από τους μεγαλύτερους αρχιτέκτονες του Ε.Ο.Τ. στον τομέα αυτόν, έχει δε δουλέψει αρκετά στην Ήπειρο και συγκεκριμένα στα Ζαγοροχώρια. Είναι λοιπόν γενική η πεποίθηση ότι οι Καλαρρύτες είναι τυχεροί που η μελέτη ανατέθηκε σ' αυτόν, μας χαροποίησε δε ιδιαίτερα η αγάπη με την οποία περιέβαλε το χωριό μας.

Πάσχα στους Καλαρρύτες

Εκατό και πλέον συγχωριανοί μας, κυρίως μέλη του Συνδέσμου μας είχαν την όμορφη ιδέα να κάνουν Πάσχα φέτος στο χωριό.

Έτσι το φετεινό Πάσχα για τους Καλαρρύτες ήταν σωστή ΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Η αγάπη, η χαρά, οι ευχές, το κοινό γλέντι ένωσαν όλους τους παρευρισκομένους τυχερούς, με αγνά πατριωτικά συναισθήματα.

Μακάρι σε κάθε ευκαιρία να θυμόμαστε έμπρακτα τους Καλαρρύτες.

Δωρεά στον αη - Νικόλα

Ο γνωστός χρυσοχόος της πόλης μας κ. Βασίλειος Νέσσης, συγχωριανός και μέλος του Συνδέσμου μας, προσφέρει δια του Πατρ. Συνδέσμου Καλαρρυτών «Η ΠΙΝΔΟΣ», στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου Καλαρρυτών, μια πλήρη σειρά εξαπτέρυγα και ένα μεγάλο καντήλι.

Ο Σύνδεσμός μας ευχαριστεί θερμά και εύχεται να βρει πολλούς μιμητές η πράξη του κ. Βασ. Νέσση.